

Dị Thế Trọng Sinh Chi Mạc Nguyệt

Contents

Dị Thế Trọng Sinh Chi Mạc Nguyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41

Dị Thế Trọng Sinh Chi Mạc Nguyệt

Giới thiệu

Edit & Beta: Belle. Thể loại: trọng sinh, cung đình, phụ tử niên thượng, bá đạo thâm tình đế vương công X tiểu bạch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-trong-sinh-chi-mac-nguyet>

1. Chương 1

“Nương nương, là một tiểu hoàng tử, chúc mừng nương nương.” Một người phụ nữ trung niên vội vàng đem hoàng tử ôm đến trên giường cho vị Quý Phi vừa sinh xong hài tử.

Ai a, như thế nào lại nhao nhao ầm ĩ vậy, coi chừng ta đánh người. Người nào đó còn không biết gì còn đang cảm thấy buồn ngủ.

“Đưa ta nhìn xem. Ân, lớn lên nhất định sẽ thật đẹp mắt.” Trên giường, Quý Phi tựa hồ nhẹ nhàng thở ra rồi hôn mê bất tỉnh.

“Người đâu. Chăm sóc tốt Ninh Quý Phi, phái người đi bẩm báo Hoàng Thượng.” Ma ma đem hoàng tử đặt vào trong nước rửa sạch một phen. (Tiểu Tuyết: Vừa rồi chưa có rửa qua, như thế nào sẽ cảm thấy lớn lên đẹp mắt? Nhân vật chính: Không có biện pháp, ta là đẹp tự nhiên.)

“Oa oa.....” Người nào đó lập tức muồn hôn mê rồi, thanh âm của ta sao lại như vậy? Bên cạnh ta có hài nhi sao?

“Ai nha, Bát hoàng tử đừng nhúc nhích a, lão nô giúp người rửa.” Ma ma tay giặt tay rửa đến cái chỗ phía dưới kia, lại khiến cho người nào đó lập tức xấu hổ đỏ mặt, cái này... Đây là chuyện gì xảy ra a? Ta tại sao là một đứa con nít? Vì cái gì ta là một cái hoàng tử?

Lúc này người nào đó mới bừng tỉnh đại ngộ, ta, đã xuyên qua rồi!!! Không phải đâu, lão thiên gia người là đùa giỡn ta đi. (Tiểu Tuyết: Phản ứng có chút trì độn. Bắc ly Nguyệt: Cắt, có thể kịp phản ứng nhanh như vậy cũng đã rất tốt, người còn muốn thế nào.)

Lúc này, ở trong Ngự thư phòng.

“Hoàng Thượng, ninh Quý Phi sinh ra một vị hoàng tử.”

“Ân, đã biết, Bát hoàng tử đặt tên là Bắc Ly Nguyệt, đi xuống đi.”

Con mắt cao ngạo lạnh như băng phẳng phát không có tiêu cự, dưới đáy con mắt đen sâu thẳm tràn ngập bình tĩnh, tóc đen nhánh, rơi ở bên tai, tuấn mỹ không thể không khiến người âm thầm sợ hãi thán phục, xung quanh hắn vây quanh một cỗ khí tức lạnh buốt.

Màn ảnh chuyển tới nhân vật chính bên kia của chúng ta —————

Ai, xem ra ta là một cái hoàng tử rồi, hơn nữa còn là một hoàng tử không được sủng, Hoàng Đế lão cha của ta biết rõ ta sinh ra rồi, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, chỉ cho ta mỗi cái danh tự, may mà ta còn có một mẫu phi ôn nhu xinh đẹp. Như vậy, đã trọng sinh đến thế giới này rồi, ta muốn sống với tư cách là Bắc Ly Nguyệt, thật vẫn còn luyến tiếc người cha nghiêm khắc của kiếp trước, còn có mẹ luôn lải nhải, còn có bà chị suốt ngày cùng mình cãi nhau, ta chết đi, bọn họ sẽ vì ta thương tâm nhiều lắm đi? Được rồi, hảo hảo mà sống a, Bắc Ly Nguyệt.

Ba năm sau —————

Bất tri bất giác đã ba năm nữa nha, đến nay ta còn chưa có bái kiến qua vị Hoàng Đế kia a.

“Nguyệt Nhi đang suy nghĩ gì đấy, sao lại mất hồn như thế?” Một thân màu xanh váy dài bằng gấm, bên trên váy áo được thêu một chút hoa mai trắng noãn, cùng một đai lưng gấm màu trắng nốt đem thắt lưng nhỏ nhắn thắt lại. Mái tóc đen nhánh quấn thành búi, vền vện chỉ trang trí có một trâm hoa mai bằng bạch ngọc. Tuy nhiên giản dị, nhưng lại có vẻ tươi mát ưu nhã, nàng chính là mẫu phi của ta.

“Không có gì.” Ta đáp.

“Người đứa nhỏ này.” Mẫu phi sùng nịch sờ lên tóc của ta, ta cười cười với nàng, ở kiếp này người quan trọng nhất của ta là nàng, ta, phải bảo vệ nàng.

Cái chỗ này tuy không được tốt lắm, nhưng lại cho người ta cảm giác tươi mát, ta rất thích ở đây, vào buổi tối, ở đây thập phần xinh đẹp, đời này ta sẽ cứ như vậy mà sống qua ngày sao? Tuy muốn im lặng qua hết đời này, nhưng, lão tử không chịu nổi nhàm chán đâu, ta quyết định, có cơ nhất định phải ra ngoài cung đi xem.

2. Chương 2

Ai, từng ngày lướt qua lại càng nhàm chán, một điểm thú vị đều không có, không bằng ta trộm lén đi ra ngoài a, dù sao mẫu phi cũng còn đang nghỉ ngơi, đi chơi trong chốc lát có lẽ không sao.

Vì vậy chúng ta nhân vật chính của chúng ta từng bước rón ra rón rén tránh không quấy rầy người, chuẩn êm chạy ra ngoài.

Hô, cảm giác tự do thực tốt, bên ngoài mỗi một tòa cung điện đều so với chỗ ta ở còn xa hoa hơn, ai, cái này là đãi ngộ của hoàng tử không được sung a.

“A, đau quá.” Đáng giận, chạy trốn quá nhanh, đụng trúng người rồi. “Thật sự là thực xin lỗi.” Bắc Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, ngây ngẩn cả người, một nam tử đầu thất Tử Kim quan (cái mào màu tím), dáng người thon dài, ngũ quan tuấn mỹ hết như điêu khắc, hơn nữa còn có một đôi mắt phượng hẹp dài tiêu hồn cực kỳ, lại khiến cho người khác bỗng dưng liên tưởng tới yêu nghiệt.

Lúc Bắc Ly Nguyệt quan sát vị nam tử này, vị nam tử kia cũng đã quan sát hắn, con người màu đen tinh khiết thâm thúy nhìn không thấy đáy, mang theo khuôn mặt đỏ đỏ thịt của hài nhi đang đỏ bừng, trên mặt hiện lên bộ dáng tươi cười không ranh thế sự.

“Hắn là?” Nam tử mở miệng hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, hắn là Bát hoàng tử, Bắc Ly Nguyệt.”

Cái gì, Hoàng Thượng, nói cách khác hắn chính là Hoàng Đế lão cha của ta?! Ôi trời ơi!!, cái này lớn lên cũng quá yêu nghiệt đi à nha, chẳng lẽ lại là nhân yêu (nữ giả nam)?

“Ah, thật sao, đem hắn đưa đến tắm cung của ta.” Bắc Ly Mạc đối với vị Bát hoàng tử sinh ra hứng thú.

Uy uy, lão tử vừa mới cùng người gặp mặt, người liền muốn đem ta đưa đến tẩm cung, người, người đến cùng muốn làm gì a? (Tiểu Tuyết: Người suy nghĩ nhiều a, người cho rằng hấn muốn cưỡng gian người à?)

Trong tẩm cung Hoàng Đế _____

“Người bao nhiêu tuổi?” Bắc Ly Mạc lạnh lùng mà hỏi.

“Hồi phụ hoàng, Nguyệt Nhi ba tuổi rồi.” Thật sự là một người có máu lạnh, nói chuyện đều không mang theo cảm tình.

“Người ở cung nào?” Bắc Ly Mạc tiếp tục hỏi.

“Hồi phụ hoàng, Nguyệt Nhi ở tại Ninh Thâm cung.”

Trầm mặc một hồi, Bắc Ly Mạc mở miệng nói ra: “Người đâu, truyền ý chỉ của ta, kể từ hôm nay, Bát hoàng tử Bắc Ly Nguyệt sẽ ngụ ở trong tẩm cung của trẫm.”

“Vâng.” Ta là chộc trùng hấn rồi hả? Như thế nào lại phải cùng với hấn ngủ chung một chỗ a?

“Như thế nào, người có ý kiến gì?” Bắc Ly Mạc tựa hồ có chút khó chịu.

“Không, không, Nguyệt Nhi không có ý kiến gì, chỉ là mẫu phi nàng...” Ặc, lão tử mới không muốn cùng người ở chung một chỗ đâu, vẫn là cùng mẫu phi ngủ ngon nhất. (Tiểu Tuyết: Người là song tính luyến? Bắc Ly Nguyệt: Phấn! Ta chỉ là tại cảm thụ tình thương của mẹ mà thôi, người nghĩ cái gì đấy?)

“Người yên tâm, mẫu phi của người ta đây sẽ chiều cổ tốt.” Bắc Ly Mạc nói xong cũng đi mất.

Lúc này, bỗng nhiên có một người mở cửa, nguyên lai là một tỳ nữ, chắc là phái tới hầu hạ Bắc Ly Nguyệt a.

“Tham kiến Bát hoàng tử điện hạ, nô tài gọi Tử Nguyệt, từ hôm nay trở đi sẽ hầu hạ Bát hoàng tử điện hạ sinh hoạt bắt đầu cuộc sống hàng ngày.” Tử Nguyệt nói.

“Tử Nguyệt, không cần hướng ta quỳ xuống, cứ coi như ta là bằng hữu của người, từ hôm nay trở đi cứ gọi ta Nguyệt là tốt rồi.”

“Cái này... Cái này nô tài làm sao dám, cái này chỉ sợ không phù hợp với quy củ.” Tử Nguyệt có chút đồ mồ hôi lạnh, nếu như mình gọi Bát hoàng tử như vậy, mình tuyệt đối sẽ bị Hoàng Thượng xử phạt.

“Không có việc gì, ở trước mặt người ngoài bảo ta Điện hạ thì tốt rồi.”

“Có thể...” Tử Nguyệt lời còn chưa nói hết đã bị Bắc Ly Nguyệt đã cắt đứt, “Đây là mệnh lệnh.” Chỉ cần bảo là mệnh lệnh, nàng cũng không thể không tuân theo.

“Vâng, Bát... Nguyệt.” Bát quá coi như là một nha đầu thông minh.

“Đến, Tử Nguyệt nói cho ta một chút về phụ hoàng cùng quốc gia sự tình.”

“Vâng, Hoàng Thượng luôn luôn là một bộ dạng lãnh khốc, đắc tội người của Hoàng Thượng cũng sẽ không có cái kết cục tốt đẹp gì, nhưng mà Hoàng Thượng là một vị minh quân, toàn bộ quốc gia dưới thống trị của Hoàng Thượng thập phần tốt, dân chúng đều phi thường ưa thích Hoàng Thượng, Hoàng Thượng có chín vị công chúa, chín vị hoàng tử, Hoàng Thượng năm nay 23 tuổi, xác thực là vị minh quân hiếm có của triều đại, tại đương kim (hiện thời) tổng cộng có năm quốc gia, xếp hạng đệ nhất danh chính là Bắc Ly quốc chúng ta, thứ hai là Phong Thanh quốc, thứ ba là Kỳ Ngôn quốc, thứ tư là Cửu Khúc quốc, cuối cùng chính là Vũ Hà quốc, quốc gia của chúng ta vô luận là phương diện quân sự hay là diện tích lãnh thổ vân...vân, các phương diện khác đều là dẫn đầu nước khác, đây là điểm xứng đáng để chúng ta tự hào.” Tử Nguyệt lúc nói trên khuôn mặt mang theo mừng rỡ.

Thì ra là thế a, xem ra còn nhiều điều cần hiểu rõ thêm một chút đây.

Đến buổi tối —————

“A, tắm rửa thật là thoải mái.” Tắm rửa đã xong, Bắc Ly Nguyệt đang chuẩn bị lên giường ngủ lại thấy được cái người hắc không muốn nhìn thấy nhất, người kia là...

“Nhi thần...” Bắc Ly Nguyệt vừa muốn hành lễ đã bị Bắc Ly Mạc đã cắt đứt. “Không cần đa lễ.” Bắc Ly Mạc nhàn nhạt nói, “Đi ngủ đi.” Trong mắt tựa hồ có một tia sủng nịch, nếu có người bên ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ không thể tin được.

“A, vâng” Thiệt là, vừa rồi đang suy nghĩ gì đấy, ngủ ngủ, lại nói cái này giường thật là lớn a, không hổ là giường cho Hoàng Thượng ngủ, coi như là may mắn đi, được ngủ trên giường tốt như vậy, bất quá vẫn là tưởng niệm cái giường trước kia (kiếp trước).

A, thiệt là, sao lớn lên lại yêu nghiệt như vậy làm gì, a, không được suy nghĩ về hắc.

“Sao vậy,? Ngủ không được à?” Bắc Ly Mạc nói bên tai Bắc Ly Nguyệt. Lập tức cả gương mặt Bắc Ly Nguyệt đỏ rần, đến bên tai tử cũng đỏ lên, a, thật xấu hổ a, lỡ tai có cảm giác ngứa ngứa.

“Ha ha, thật đáng yêu.” Hắc, hắc nở nụ cười, hắc cười rộ lên thật sự rất đẹp, a, không đúng không đúng, ta đang suy nghĩ gì đấy, thanh tỉnh lại, Bắc Ly Nguyệt.

“Như thế nào, bị ta mê hoặc sao, người vật nhỏ này.” Bắc Ly Mạc sủng nịch nói, hắc đờn này chỉ sợ chưa từng đối đãi một người như vậy a, để cho người khác chứng kiến chỉ sợ sẽ thà bị đánh chết cũng không tin Bắc Ly Nguyệt sẽ lộ ra một bộ mặt như vậy, còn không bằng hắc đờn đi chết cho rồi.

“Không có... Không có.” Bắc Ly Nguyệt lập tức mặt càng đỏ hơn, a, mắc cỡ chết người.

“Tốt rồi, ngủ đi.” Nói xong hắc đờn liền ôm Bắc Ly Nguyệt mà ngủ, cái ôm ấp này thật sự rất ôn hòa a, Bắc Ly Nguyệt không khỏi trầm luân trong cái ôm ấp ôn hòa này, an tâm mà ngủ....

Sáng ngày thứ hai —————

“Ân..” Bắc Ly nguyệt duỗi lưng một cái, hướng bên cạnh xem xét, Bắc Ly Mạc đã không còn. “Tử Nguyệt, phụ hoàng đâu?”

“Hồi Bát hoàng tử điện hạ, Hoàng Thượng từ sớm đã đi vào triều, ngài ấy thấy người ngủ ngon như vậy, phân phó ta đừng đánh thức người, xem ra Hoàng Thượng thật là rất sủng ngài rồi, ta chưa từng thấy Hoàng Thượng làm như vậy với người khác.”

“Tử Nguyệt, giúp ta rửa mặt a.”

“Vâng, Nguyệt, ngài hôm nay thoát nhìn tâm tình rất tốt.” Tử Nguyệt cười nói.

“Ân, đúng vậy a.” Mang theo tâm tình không khỏi tốt mà thức dậy.

3. Chương 3

Bốn năm sau —————

Tại trên lớp học.

“Bát hoàng tử, Bát hoàng tử, tỉnh, tỉnh.” Thái Phó lão nhân gia lớn tuổi chưa từng thấy đệ tử như vậy, ngày đầu tiên đi học liền dám ở trên lớp học của lão ngủ.

“Ân.. Ai a.” Thiệt là, thậm chí đi ngủ cũng không thể ngủ ngon.

“Bát hoàng tử điện hạ, ngài có đang nghe ta không? Đem lời ta vừa nói lặp lại một lần.” Thái Phó lão nhân gia sinh khí nói.

“Ách...” Chết rồi, vừa rồi đang ngủ không có nghe, ai kêu hấn giảng bài nhàm chán như vậy, hết như bài hát ru con.

“Tốt, Bát hoàng tử điện hạ, ngài đã nói không nên lời, như vậy xin mời ngài hôm nay đem bài học chép 50 lượt, buổi sáng ngày mai giao cho ta, tốt, hôm nay tan học.”

“Đừng mà.” Ai, thật sự là không may, liền ngủ một giấc cũng sẽ đụng phải chuyện như vậy.

Lúc này bên cạnh bỗng nhiên đứng cả một người, “Bát Hoàng đệ, người hảo, ta là Tam hoàng huynh của người, ta gọi Bắc Ly Dực.”

Ah, lớn lên nhìn cũng không tệ lắm nha, “A, là Tam hoàng huynh a, người hảo.”

“Bát Hoàng đệ, gần đây là ngủ không ngon sao? Như thế nào lại ngủ trong giờ học?” Bắc Ly Dực khó hiểu mà hỏi thăm.

“Ah, không có việc gì, đó là bởi vì Thái Phó giảng bài quá nhàm chán rồi, hết như bài hát ru con, ta liền ngủ mất.” Nghĩ tới cái kia Thái Phó liền bực, còn phạt chép 50 lượt cái này rõ ràng là không cho người ta ngủ mà, hừ, ngày mai ta lại tiếp tục ngủ.

“Ha ha, Bát Hoàng đệ, người thật thú vị.” Bắc Ly Dực cười nói.

Thú vị? Hấn không nhớ rõ hấn khi nào lại hài hước như vậy.

“Cái kia, Tam hoàng huynh, nếu không có chuyện gì nữa, ta đi trước nga.” Xem mấy người kia vụng trộm nói chuyện, nhất định là tại bàn luận về ta, ta cũng không muốn ở lại đây.

“Ân, vậy thì tốt, ta cũng phải đi về rồi, không bằng chúng ta đi một đoạn đường a?” Bắc Ly Dực hỏi.

“Ân, được.” Được rồi, cùng hấn đi thì cùng hấn đi, chỉ một đoạn đường thôi a.

Trên đường, hai người chúng ta đều trầm mặc không nói. Như thế nào cảm giác không khí rất xấu hổ a. Rốt cục cũng đến tầm cung, giải phóng rồi.

“Tam hoàng huynh, như vậy ta liền đi trước một bước rồi.”

“Ân.” Bắc Ly Dực nhàn nhạt nói lại nhìn đến thân ảnh Bắc Ly Nguyệt như có điều suy nghĩ.

Bắc ly nguyệt đẩy cửa ra, đã phụ hoàng của hấn ngồi ở trên mặt ghế, “Nghe nói người hôm nay ở trên lớp

học ngủ, bị Thái Phó phạt rồi.” Bắc Ly Mạc nói.

“Ân, đúng vậy, phụ hoàng.” Nhận được tin tức nhanh như vậy a, rõ ràng ta vừa mới tan học đây này.

“Tại sao?” Bắc Ly Mạc hỏi.

“Bởi vì.. Bởi vì Thái Phó giảng quá nhàm chán, làm hại ta buồn ngủ.” Nói hay lắm như không phải là lỗi sai của mình.

“A, vậy sao? Tới đây.” Bắc Ly Mạc ra lệnh. Bắc Ly Nguyệt cẩn thận từng li từng tí mà đi tới, hần đột nhiên ôm lấy Bắc Ly Nguyệt, Bắc Ly Nguyệt lại càng hoảng sợ. Bắc Ly Mạc bên tai Bắc Ly Nguyệt nói: “Người nói, trầm nên làm như thế nào để phạt người?”

Ta lại nhịn không được đỏ mặt lên, “Phụ hoàng, Thái Phó đã phạt ta chép phạt 50 lần, ngài cũng đừng có tại phạt ta đi à nha.” Bắc Ly Nguyệt cầu xin nói.

“Về việc Thái Phó, ta đây đã nói với hần rồi, người không cần chịu phạt, nhưng mà, trầm trừng phạt người là tránh không khỏi.” Bắc Ly Mạc nói nói.

Không cần đâu, ta tình nguyện bị Thái Phó phạt, ta cũng không muốn ngài phạt ta a.

Lúc ta đang thất thần, hần đem ta phóng tới trên giường, cởi quần của ta, “Ah.. Phụ hoàng người.. Người muốn làm gì?” Hần cởi quần của ta muốn làm gì ah.

“Làm gì? Đương nhiên là trừng phạt người ngày đầu tiên đi học liền ngủ.” Nói xong liền dùng tay nặng nề mà đánh vào cái mông tròn vừa bóng loáng mà lại vừa non mịn.

“Ah... Đừng a, phụ hoàng, ta không dám nữa đâu.” A, từ nhỏ đến lớn ta đều không có bị người đánh mông, rất xấu hổ a, hơn nữa hần đánh đau a, lại nói Hoàng Đế còn biết dùng loại phương thức này đến giáo dục hoàng tử sao? Rất khoa trương a, cùng việc lấy roi đánh cũng không khác nhau lắm a.

“Vậy sao? Lần sau, còn dám hay không hả?” Nói xong lại dùng sức đánh vài cái.

“Ah... Không dám, phụ hoàng, đau quá a.” Ai ôi!!!, đau chết ta rồi, tiểu pp (mông) của ta gặp phải tai ương rồi.

“Vậy sao, ở đâu đau nhức? Mông hình như có chút đỏ lên, đều là phụ hoàng không tốt, ta đi lấy dược thoa cho người.” Nói xong thật đúng là đứng dậy đi lấy dược đến giúp Bắc Ly Nguyệt thoa.

Ha ha, hần vẫn là rất quan tâm ta nha, trong nội tâm đầy ấm áp. Hần cẩn thận từng li từng tí mà giúp ta

thoa được, sợ làm đau ta, “Tốt rồi, còn đau không?” Bắc Ly Mạc quan tâm hỏi.

“Không, đã hết đau, phụ hoàng.” Không nghĩ tới, hắn vẫn là rất ôn nhu nha, không còn mặt lạnh như trước.

“Nguyệt Nhi, lần sau sẽ không phạt ngươi nữa.” Nói xong, đem ta ôm vào trong ngực. Bắc Ly Mạc đã thay đổi, chỉ sợ chính hắn cũng không biết a, trở nên ôn nhu nhiều hơn, không giống như trước đối với người nào đều lạnh lùng, lớn lên lại yêu nghiệt như vậy, lại còn là Hoàng Đế, còn rất ôn nhu, thật có thể nói là hoàn mỹ a!

“Tốt rồi, đi ăn bữa tối a, trẫm gọi người truyền lên.” Bắc Ly Mạc nói.

4. Chương 4

“Hoàng Thượng giá lâm.” Một vị công công uốn lẩy cuống họng vọt đực nói ra, đem Bắc Ly Nguyệt đang ngủ mơ đánh thức. Đúng vậy, Bắc Ly Nguyệt bây giờ đang đi học, nhưng là Bắc Ly Nguyệt ngủ rồi, lại bị đánh thức, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là phụ hoàng đến rồi! Xong rồi xong rồi, phải nhanh thanh tỉnh tảo lại.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.” Mọi người trăm miệng một lời nói.

“Ân, miễn lễ.” Bắc Ly Mạc nói xong liền ngồi xuống, “Hôm nay ta tới là vì muốn đôn đốc việc học của các vị hoàng tử, Thái Phó ngài cứ tiếp tục a.”

“Vâng.” Thái Phó lão nhân gia cung kính nói. Bắc Ly Nguyệt liếc nhìn phụ hoàng, hắn tựa hồ đã nhận ra ánh mắt của Bắc Ly Nguyệt, nhìn về hướng Bắc Ly Nguyệt, Bắc Ly Nguyệt lập tức cúi đầu không dám nhìn hắn.

“Như vậy thỉnh Bát hoàng tử điện hạ, lấy hoa cúc làm chủ đề (~!~) làm một bài thơ a.” Thái Phó lão nhân gia ông ta căn bản chính là cố ý làm khó dễ ta nha, bất quá may mắn ta kiếp trước thơ văn không phải là dở lắm, hơn nữa phụ hoàng còn giống như rất có hứng thú mà nhìn ta, xem ra hắn muốn xem ta như thế nào đáp lại, xem ta copy thơ của danh nhân đây, tuyệt đối sẽ làm cho các người khiếp sợ, Bắc Ly Nguyệt mở miệng thì thầm:

“Giai lan ngưng thụ sương, ngạn cúc chiếu thần quang.

Lộ nùng hi văn tiểu, phong kính thiên tàn hương.

Tế diệp điều khinh thúy, viên hoa phi toái hoàng.

Hoàn trì kim tuế sắc, phục kết hậu niên phương.”

(Phú Đắc Tàn Cúc của Lý Thế Dân, hết sức cúc tàn. =]]~)

Bắc Ly Nguyệt nói xong liền vang lên tiếng vỗ tay, “Bát hoàng tử điện hạ thật giỏi văn, tuổi còn nhỏ như vậy thật sự là rất tài rồi, thơ hay a thơ hay.” Thái Phó tán dương, nhưng kỳ thật trong nội tâm đã hoang mang khó chịu, bình thường không phải đều không nghe giảng sao? Làm sao có thể làm ra thơ tốt như vậy?

Đó là đương nhiên, vô nghĩa, đây là thơ của danh nhân, làm sao có thể không hay?

“Ân, xác thực là một bài thơ hay.” Bắc Ly Mạc tán dương. Sau đó, ánh mắt mấy vị hoàng tử đều không giống với lúc trước, bởi vì bình thường muốn từ Hoàng thượng lấy được một câu tán thưởng đều thập phần khó khăn, hôm nay Bắc Ly Nguyệt lại dễ dàng nhận được khó tránh khỏi sẽ có người ghen ghét.

“Vậy thì tốt, Bát hoàng tử điện hạ ta đổ người một câu đối, cái này ngay cả ta cũng đau khổ nghĩ không ra, không biết Bát hoàng tử điện hạ có thể vì ta mà giải đáp hay không?” Thái Phó lại bắt đầu làm khó dễ rồi, ta cũng không tin hẳn không thể giải đáp.

“Ân, vậy thì mời Thái Phó nói về trên a.” Hừ, ta tiếp chiêu đây, kiếp trước sách ta cũng không phải đọc cho có đâu.

“Vậy thì tốt, về trên là:

Bạch tháp nhai,

Hoàng thiết tượng,

Sinh hồng lô,

Thiên hắc thán,

Mạo thanh yên,

Thiểm lam quang,

Thôi tử thiết,

Tọa bắc triêu nam đả đông tây.”

Vốn có người muốn nhân cơ hội đáp đi ra, nhưng cái vế đối này làm khó tất cả mọi người, “Vế dưới là:

Đạm thủy loan,

Khổ nông dân,

Đái lương lạp,

Loan toan yêu,

Đính lạt nhật,

Lưu hàm hân,

Khảm điền giá,

Dưỡng thê giáo tử dục nhân tôn, như thế nào?”

Hừ, dám xem thường ta, ta liền cho ngươi xem cho đã mắt.

“Tốt, đối thật tốt, Bát hoàng tử điện hạ thật sự là giỏi văn, lão phu mặc cảm.” Thái Phó lần này cuối cùng tâm phục khẩu phục rồi.

“Ân, quả thực không tệ, hoàng nhi thật sự là giỏi văn a.” Bắc Ly Mạc cũng tán dương. Một ít hoàng tử thì lại dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Bắc Ly Nguyệt, xem ra Bắc Ly Nguyệt về sau không có ngày tốt lành rồi.

Sau khi tan học —————

“Bát Hoàng đệ vừa rồi thật là giỏi văn a.” Vừa thấy, còn không phải Tam hoàng huynh kia sau.

“Đúng vậy a đúng vậy a.” Bên cạnh mấy người cũng luôn miệng nói.

“Bát Hoàng đệ, người hảo, ta là Ngũ hoàng huynh của ngươi, Bắc Ly Tuyết.”

“Bát Hoàng đệ, người hảo, ta là Tứ hoàng huynh của ngươi, Bắc Ly Phó.” Hai người kia từng lượt giới thiệu.

“Các người hảo, Ngũ hoàng huynh, Tứ hoàng huynh.” Ai, vốn một tên tiểu quỷ đã đủ phiền toái, mà lại còn thêm tên, ta kiếp trước cộng thêm kiếp này cũng đã 32 tuổi, còn gọi mấy người các người Hoàng huynh, thật sự là khó chịu cực kỳ, ai.

“Bát Hoàng đệ, người tuổi còn nhỏ liền có tài văn chương như vậy, sau khi lớn lên khẳng định rất giỏi rồi.” Bắc Ly Tuyết nói, trong giọng nói mang theo một tia ghen ghét không cho người khác phát giác ra, nhưng Bắc Ly Nguyệt vẫn nghe được. Cắt, ghen ghét ta thì cứ nói thẳng đi, cần gì phải vậy chứ?

“Các vị Hoàng huynh, về sau nói chuyện a, ta nghĩ Phụ hoàng vẫn còn chờ ta đây này.” Vẫn là tranh thủ thời gian bịa cái lý do lên đi a, thật sự là chịu bọn họ không nổi.

Không nghĩ tới ta tùy tiện nói cũng thành thật, đi vào Phụ hoàng thật đúng là đang chờ ta, “Nguyệt Nhi, tới đây.” Bắc Ly Mạc nói.

“Vâng, phụ hoàng.” Thiệt là, hẳn lại muốn làm gì vậy?

“Nguyệt Nhi, người hôm nay biểu hiện không tệ, nói đi, muốn ta ban thưởng cái gì?” Ban thưởng? Hẳn muốn ban thưởng cho ta? Ặc.. Cái này sao thật đúng là khó nói mà, bắt quá ta cũng chỉ là copy thơ của danh nhân a, ai, có chút không chắc

.”Hồi Phụ hoàng, Nguyệt Nhi không cần ban thưởng gì.”

“A, vậy sao, như vậy cái ‘Ban thưởng’ này trước hết giữ đi.” Bắc Ly Mạc nói, “Nguyệt Nhi, người cũng đói bụng rồi đi, người tới truyền lệnh.”

“Nguyệt Nhi ăn nhiều một chút.” Bắc Ly Mạc một bên vừa gấp thêm rau cho ta vừa nói.

“Ách, đã đủ rồi Phụ hoàng, ta.. Ta ăn không hết nhiều như vậy.” Nhìn một đồng lớn đồ ăn trước mắt, tuy thật là muốn ăn nhưng cũng chưa chắc ăn hết a.

“Không có việc gì, Nguyệt Nhi đúng là đang lớn, ăn nhiều một chút không có việc gì đâu.” Cứu mạng...

5. Chương 5

Trong ngự thư phòng.

“Phụ hoàng, lúc trước ngài đáp ứng ban thưởng Nguyệt Nhi, ngài có nhớ không a?”

“Ân, người muốn ta ban thưởng cái gì?” Bắc Ly Mạc đang phê tấu chương nói.

“Phụ hoàng, Nguyệt Nhi đi thăm mẫu phi.” Đã rất lâu không có đi xem mẫu phi, không biết nàng sống như thế nào rồi.

“Được.” Bắc Ly Mạc nhàn nhạt nói, ngay cả đầu đều không ngẩng, còn tiếp tục phê tấu chương của hân.

Ah yes, thật tốt quá, rốt cục có thể đi thăm mẫu phi rồi, đã hơn bốn năm không có thăm nàng a, không biết nàng sống có tốt không?

Trong nội cung Ninh Thâm Cung _____

Một vị mặc áo màu trắng có thêu hoa sen hồng nhạt trước ngực, trên eo là thắt lưng đính các loại hoa, tay nhẹ nhàng kéo vạt váy xanh biếc tựa làn khói, tóc mai phất phơ trước trán, giữa búi tóc cài một cây trâm đơn giản, tiểu mỹ nhân ngồi trên ghế đá, hình như đang suy nghĩ điều gì.

“Mẫu phi!” Bắc Ly Nguyệt lớn tiếng kêu gọi. Mẫu phi đứng dậy, xoay người lại thấy được ta, cảm thấy hết sức kinh ngạc.

“Nguyệt Nhi, người là đến thăm mẫu phi sao?” Mẫu phi có chút không dám tin mà nói.

“Đúng vậy, mẫu phi, Nguyệt Nhi tới thăm người rồi, Nguyệt Nhi rất nhớ người a.” Nói xong, Bắc Ly Nguyệt liền bổ nhào vào trong ngực mẫu phi.

“Mẫu phi cũng rất nhớ người, Nguyệt Nhi trưởng thành rồi, nhưng vẫn thích làm nũng như hồi còn bé a.” Mẫu phi sủng nịch mà vuốt ve tóc Bắc Ly Nguyệt.

“Nào có, mẫu phi, Nguyệt Nhi đã trưởng thành, sẽ không làm nũng nữa.” Làm nũng? Ta có sao? Giống như có lại giống như không có a.

“Ha ha, Nguyệt Nhi như thế nào có thời gian đến thăm mẫu phi?” Mẫu phi hỏi.

“A, đó là bởi vì phụ hoàng thấy ta giỏi văn nên ban thưởng cho ta, ta liền đổi thành muốn đến thăm mẫu phi, phụ hoàng cũng đã đáp ứng.”

“Vậy sao? Nguyệt Nhi thực nghe lời.”

“Nguyệt Nhi, mẫu phi đánh đàn cho người nghe a.” Nói xong liền ngồi xuống chuẩn bị đánh đàn. Bàn tay như bạch ngọc gảy nhẹ dây đàn, hai tay trên đàn cổ đảo qua, thanh âm phát ra thật êm tai, có tiết tấu, tựa như âm thanh của tự nhiên, qua hồi lâu, đàn xong cái thủ khúc này, mẫu phi chậm rãi đứng lên.

“Mẫu phi, người đàn nghe thật hay a, Nguyệt Nhi cũng muốn đàn một thủ khúc cho mẫu phi nghe.” Không nên hỏi ta tại sao biết đánh đàn, bởi vì kiếp trước mẹ rất thích con gái lại sinh ra một thằng con trai là ta, liền ép buộc ta học những thứ ta không muốn học.

“Nguyệt Nhi cũng biết đàn?” Mẫu phi cảm thấy rất nghi vấn.

“Ân, có học một chút.” Nói xong, liền ngồi xuống đánh đàn, hát vang lên:

Ngôi sao trên đầu ngón tay.

Chiều sáng long lanh gương mặt của người.

Trong gió thổi tới hương hoa hồng.

Như muốn đem hết thảy chôn vùi.

Đôi cánh người đang mang là của ai?

Ai đã dạy cho người bay lượn?

Một mình đi lại trên đường phố xa lạ.

Ta chợt ngẩng đầu nhìn lên.

Thấy các người sát cánh bay lượn.

Ta nghĩ ta đã sớm quên đi.

Thiên Đường ở phương nào.

Nguyện vọng hẹn ước dưới sao băng.

Ngày càng trở nên lưỡng lự.

Tâm tư của ta người vĩnh viễn còn lâu mới có thể hiểu hết.

Đó là nước mắt dưới đáy lòng của ta.

Có lẽ người chính là không muốn để ý tới.

Kết quả còn không phải là tan nát cõi lòng sao?

Tình cảm của ta người vĩnh viễn còn lâu mới có thể hiểu hết.

Trong mắt, tất cả đều là vẻ đẹp của nàng.

Dù sao cũng không phải là như thế này.

Ta yêu người nhưng người lại yêu ai khác.

Niềm tin duy nhất của ta.

Ngay tại trước mắt lại như tựa phương xa.

Cuối cùng chỉ còn một nỗi bi thương.

Lại nhìn ánh mặt trời không thể chạm tới.

Ta nghĩ ta đã sớm quên đi.

Thiên Đường ở phương nào.

Nguyện vọng hẹn ước dưới sao băng.

Ngày càng trở nên lưỡng lự.

Tâm tư của ta người vĩnh viễn còn lâu mới có thể hiểu hết.

Đó là nước mắt dưới đáy lòng của ta.

Có lẽ người chính là không muốn để ý tới.

Kết quả còn không phải là tan nát cõi lòng sao?

Tình cảm của ta người vĩnh viễn còn lâu mới có thể hiểu hết.

Trong mắt, tất cả đều là vẻ đẹp của nàng.

Dù sao cũng không phải là như thế này.

Ta yêu người nhưng người lại yêu ai khác.

(Đề văn giả thả nạc – teddy bear. [Link.])

Một khúc đã hoàn tất.

“Nguyệt Nhi thật sự là đa tài đa nghệ, đàn rất tốt, hát cũng tốt, mẫu phi mặc cảm rồi.”

“Không hề a, ta cái đó so ra đâu bằng mẫu phi.” Ha ha, thật sự là không có ý tứ. (Tác giả: ta xem ra là đắc ý đến điên rồi a.)

“Mẫu phi thật sự là vì người cảm thấy vui mừng a.” Mẫu phi cười đến thập phần vui vẻ.

“Mẫu phi về sau có thời gian cứ nói cho Nguyệt nhi, rồi Nguyệt nhi sẽ trở lại thăm người, sẽ không để cho người nhàm chán đâu.” Ta đã nói rằng sẽ bảo vệ người, nhất định sẽ làm được.

“Ân, Nguyệt Nhi của mẫu phi thực tốt, thực nghe lời.” Mẫu phi ôm ta, vuốt ve tóc của ta.

“Sắc trời không còn sớm, Nguyệt Nhi trở về sớm chút đi.” Mẫu phi thoát nhìn bộ dáng rất là không nỡ của ta, nhưng vẫn là nói ra.

“Ân, mẫu phi, có rảnh ta sẽ về thăm người nhiều một, cái kia ta đi trước a.”

“Nguyệt Nhi, trên đường cẩn thận một chút.” Xa xa truyền đến tiếng mẫu phi, Bắc Ly Nguyệt quay đầu lại mỉm cười liền quay người rời đi.

Cùng mẫu phinói lời từ biệt, thật sự là lưu luyến không rời, mẫu phi thoát nhìn thật yếu đuối, bốn năm nay cũng tốt lên một chút, nhưng vẫn nhìn rất gầy yếu, may mắn mẫu phi không tranh quyền thế, bằng không thì hậu cung phi tần không biết lại đối phó nàng như thế nào, ta nhất định phải bảo vệ nàng thực tốt, đây là ước định ta đã quyết, tuyệt đối sẽ tuân thủ.

6. Chương 6

Hô, hôm nay thời tiết thật tốt nha! Thế nhưng mà thật nhàm chán a.

“Tử Nguyệt, có cái gì thú vị không?” Ai, thật sự là càng ngày càng nhàm chán rồi.

“Bát hoàng tử ngài có thể đến ngự hoa viên đi một chút a, chỗ đó hoa rất xinh đẹp nha.” Tử Nguyệt say mê mà nói.

“Ân, cái kia cũng tốt, xuất phát đi ngự hoa viên.” Ha ha, rốt cục có thứ thú vị rồi.

Ngự hoa viên —————

“Oa, thật sự rất đẹp, hơn nữa hoa rất thơm.” Ân, thật sự là không sai.

“Này, người xem người xem, đây không phải là Bát hoàng tử điện hạ sao? Nghe nói hắn rất được Hoàng thượng sủng ái đó.” Một vị tỳ nữ nói với vị tỳ nữ khác.

“Đúng vậy a, lúc hắn ba tuổi Hoàng Thượng đã hạ chỉ để cho Bát hoàng tử điện hạ ở trong tẩm cung Hoàng thượng rồi, người trong hậu cung không ai không ghen ghét.” Hai người lén lút nói xong, nhưng vẫn bị ta nghe được.

Cái Hoàng cung này cũng thật là, bát quái (nhiều chuyện) như vậy làm gì, còn cho là mình nói rất nhỏ giọng nữa, nói lớn tiếng như vậy giống như cố ý muốn cho người khác nghe được đây này.

“Ai ôi!!! Là ai?” Một chút không chú ý liền đụng trúng người khác. Ngẩng đầu nhìn lên, là một nữ nhân, chỉ sợ là Tần phi nào đó a.

“Nương nương, đó là Bát hoàng tử điện hạ.” Tỳ nữ bên cạnh nói.

“A, như vậy Bát hoàng tử nhìn thấy trưởng bối mà không hành lễ sao?” Vị nương nương kia nói.

“Phụ hoàng đã từng nói qua rồi, ta có thể không hành lễ với bất cứ người nào.” Hừ, xem người làm sao chỉnh ta bây giờ.

“Ta thế nhưng là Hoàng hậu nương nương, người sao có thể không hành lễ.” Hoàng hậu nương nương thật sự là tức giận đến mức đầu bốc hơi nước.

“Ah, như vậy ta sẽ hành lễ, Nhưng mà Hoàng hậu nương nương, cái này là thánh chỉ đó.” Hừ, cùng ta đấu ư? Người còn non lắm.

“Người, người...” Hoàng hậu nương nương lập tức thua không nói được gì.

“Oa, điện hạ người thật là lợi hại.” Tử Nguyệt sùng bái mà nói.

“Ha ha, đó là đương nhiên, cũng không nhìn một chút ta là ai a.” Chỉ là một Hoàng hậu nhỏ nhỏ làm sao có thể chinh ta.

“Đi, Tử Nguyệt, chúng ta đi nhìn xem cái bồn cây hoa cúc kia (~!~).” Ta rất thích cây hoa cúc (~!~), nó đại biểu cho sự thanh tịnh và cao thượng. =))))~

“Ân, cái bồn hoa cúc này (~!~) nở thật tốt.” Ta ca ngợi nói.

“Bát Hoàng đệ cũng thích hoa cúc (~!~) sao?” Bên cạnh đi tới một người. “Ah, đã quên giới thiệu, Bát Hoàng đệ ta là Đại hoàng huynh của người, ta gọi Bắc Ly Tê.” Bắc Ly Tê nói.

“A, nguyên lai là Đại hoàng huynh a.” Thiệt là xem hoa cúc (~!~) cũng có thể lôi ra một Đại hoàng huynh a, thật sự là mất hứng.

“Ân, đúng vậy a Đại hoàng huynh, ta rất thích hoa cúc (~!~).” Ta trả lời câu hỏi của hắn.

“Ta cũng thế.” Bắc Ly Tê giống như tìm được tri kỷ, hết sức cao hứng.

Nhìn kỹ cái Đại hoàng huynh này, lớn lên rất có phong phạm của bậc vương giả, thân hình lẫm lẫm, tướng mạo đường đường. Một đôi mắt bắn hàn tinh, đôi lông mi cong như núi. Bộ ngực to rộng, có vạm phu nan địch chi uy phong. Lời nói hiên ngang, chí khí cao ngạo trượng Lãng Vân. (Lãng Vân ở đây là một ngọn núi)

“Ân, trên mặt ta có dính gì sao, Bát hoàng đệ như thế nào nhìn ta như vậy?” Bắc Ly Tê cảm thấy rất nghi vấn.

“A, không có không có, ta thất thần thôi.” Đừng có mà thất thần nữa nha.

“Bát Hoàng đệ nếu như không có đề nghị gì..., chi bằng cùng ta tâm sự a.” Bắc Ly Tê coi như tràn đầy chờ mong mà nói.

“A, Ân, tốt.”

“Bát Hoàng đệ, người cho rằng phụ hoàng langười như thế nào?” Bắc Ly Tê hỏi.

“Ách, hần a, kỳ thật có khi sẽ rất ôn nhu, có khi lại rất nghiêm túc, kỳ thật ta cũng thật sự đoán không ra hần, Đại hoàng huynh ngươi nghĩ sao?” Bắc Ly Mạc a, ta còn thật không biết hần là một người như thế nào đây này.

“Phụ hoàng hần đối với những hoàng tử chúng ta đều là chẳng quan tâm, luôn lạnh lùng, nhưng là từ khi Bát Hoàng đệ ngươi xuất hiện, Phụ hoàng trở nên tốt hơn nhiều, những điều này đều là may mắn mà ngươi mang lại a, Bát Hoàng đệ.”

“Vậy sao, ha ha.” Hần, là vì ta mà thay đổi sao? Không biết như thế nào nữa, nhưng là có chút vui mừng.

“Tốt rồi, Bát Hoàng đệ ta phải đi về rồi, có rảnh lại nói chuyện a.” Bắc Ly Tê hướng ta nói. Xem ra ta cũng nên trở về đi.

Đi vào, đã nhìn thấy Phụ hoàng ngồi ở trên ghế, “Nghe nói ngươi hôm nay Hoàng hậu tức giận bỏ đi, ngươi lại cùng Bắc Ly Tê nói chuyện phiếm?” Bắc Ly Mạc nói. E là sự tình hần đều biết hết rồi, chỉ sợ là phải người đi theo ta đi.

“Đúng vậy, Phụ hoàng.” Ta hồi đáp.

“Ngươi cùng Đại hoàng huynh hàn huyên cái gì?” Bắc Ly Mạc lại thẩm vấn rồi.

“Không có chuyện gì hết.” Ta mới không muốn đem việc ta với hần nói về người nói ra.

“Vậy sao?” Xem ra Bắc Ly Mạc có chút hoài nghi, hần thật sự là lợi hại a.

“Đúng vậy, Phụ hoàng ta không có lừa gạt ngài.” Ta cũng biết hần nắm trong tay hết rồi, phải người đi theo ta, khẳng định cái gì cũng biết rồi, còn hỏi ta.

“Ngươi đang nói láo.” Bắc ly không tức giận nói.

“Dù sao Phụ hoàng ngươi cái gì cũng biết hết rồi, còn hỏi ta làm gì.”

“Hừ, chỉ cho phép lần này, lần sau lại dám lừa gạt ta..., hậu quả chính ngươi tự nghĩ đi.” Bắc Ly Mạc lần này thật sự ra tay độc ác rồi. (Ghen đó em à.~)

“Cái kia Phụ hoàng, ngươi không phạt ta chứ?” Vì an toàn của bản thân tốt nhất là nên hỏi một chút.

“Phật, đương nhiên Phật.” Nói xong liền hôn lên, lưỡi lạnh lung mà trượt vào bên trong, tham lam mà cướp lấy lấy khí tức thuộc về duy nhất một mình hắn, dùng sức mà thăm dò qua từng nơi hẻo lánh. Rung động xảy ra trong nháy mắt, khiến cho ta quên đi hết thấy chung quanh, a, nụ hôn đầu của ta vậy mà thuộc về một người nam nhân, hơn nữa còn là Phụ hoàng của ta.

Đợi đến lúc ta không thể hô hấp được nữa, Phụ hoàng mới thả ta ra, “Nguyệt Nhi thực ngọt.” Một câu nói kia làm đầu của ta lập tức một mảnh trống không, ngay cả lúc Phụ hoàng đi ra đều không biết được.

7. Chương 7

Hì hì, thừa dịp hiện tại Tử Nguyệt không có, trộm chuẩn bị trong chốc lát.

Đó là nơi nào? Bắc Ly Nguyệt đi tới, trông thấy ở đây giống như một bức tranh vẽ: Tòa cung điện nói lớn cũng không lớn, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác ấm áp, hoa cỏ giúp nơi này tăng thêm một phần thêm rực rỡ, trong sân còn có ao nhỏ, ven ao nhỏ là cây lá không biết tên rậm rạp chẳng chịt bò ra tứ phía xung quanh. Tuy lá cây chỉ lớn bằng đồng xu, nhưng lại mang màu xanh lục bích, bóng loáng tỏa sáng, giống như được bôi lên một tầng sáp, ánh nắng một chiều, chiết xạ ra vạn đạo kim quang. (Chém. =]])

Wow, không nghĩ tới trong hoàng cung còn có nơi xinh đẹp như vậy, thật là nhìn không ra a. Ồ, hình như có người đang nói chuyện.

“Người vậy mà dám ở chỗ này ngủ, đứng lên cho ta.” Một vị ma ma cầm một cây gậy đập vào nô tài quý trên sàn nhà.

“Thực xin lỗi ma ma, ta lần sau cũng không dám nữa, van cầu người tha cho ta đi.” Vị nô tài kia dùng sức đập đầu, cầu khẩn ma ma đừng đánh hắn, trên người hắn có vết thương sâu nho nhỏ, lại để cho người ta nhìn đều không đành lòng đánh hắn.

“Hừ, buông tha người làm sao có thể, không hảo hảo làm việc lại dám ở chỗ này lười biếng ngủ, người thật to gan.” Ma ma thật sự sinh khí, lại bắt đầu chuẩn bị cầm gậy đánh hắn.

Lúc này, ta thật sự nhìn không được nữa rồi.

“Dừng tay.” Bắc Ly Nguyệt nói với ma ma. Ma ma vừa nhìn thấy Bắc Ly Nguyệt bị dọa đến nỗi ngay cả quý xuống cũng chặt vật: “Tham kiến Bát hoàng tử điện hạ.”

“Người đây là đang làm gì đó?” Bắc Ly Nguyệt biết rõ còn cố hỏi.

“Hồi Bát hoàng tử điện hạ, lão nô theo đạo giáo huấn cái nô tài này, không hảo hảo làm việc, lại dám ở chỗ này lười biếng.” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn cái nô tài kia.

“Lười biếng thì mắng vài câu là được rồi làm gì phải cầm gậy gộc đánh hấn, trong nội cung quy củ là không cho loạn dùng hình phạt riêng.” Hừ, còn dám hung hăng cần quấy cái gì.

“Ah, lão nô lần sau không dám, Bát hoàng tử tha mạng a.” Ma ma nghe xong bị dọa liền cầu xin tha thứ.

“Người đâu, đánh nàng ta bốn mươi đại bản.” Loại cảm giác này thật tốt.

“Đừng a, Bát hoàng tử điện hạ, lão nô sai rồi, van cầu ngài giơ cao đánh khẽ, tha cho lão nô a.” Ma ma nghe xong bốn mươi đại bản, bị dọa không hề nhẹ, bốn mươi đại bản này mà hạ xuống nàng nửa cái mạng già không còn nữa a.

“Còn đứng ngây đó làm gì, đánh cho ta.” Vừa mới nói xong, hai cái thị vệ bắt đầu đánh.

“Ah.... Điểm nhẹ, Bát hoàng tử điện hạ, tha cho lão nô a, lão nô lần sau không dám nữa.” Ma ma đau đến mức khóc cầu cứu, nhưng là nhân vật chính chính là không để ý tới.

Vừa bị đánh xong bốn mươi đại bản, ma ma liền ngất đi. Nô tài mới vừa rồi bị đánh, tranh thủ thời gian nói lời cảm tạ không ngớt: “Cảm ơn Bát hoàng tử điện hạ cứu mạng, cảm ơn Bát hoàng tử điện hạ.”

“Ăn này cũng không có gì, người có thể tạ ơn ta, người có bằng lòng ở cạnh ta hay không?” Bắc Ly Nguyệt hỏi hấn.

“Có thể đi theo bên người Bát hoàng tử điện hạ là vinh hạnh của nô tài.” Vị thái giám kia thoáng cái cảm động đến khóc rống chảy cả nước mắt.

“Vậy thì tốt, từ nay về sau tên của người đã kêu Nghi Thủy, cùng ta rời đi.”

“Vâng”

Trong tấm cung _____

“Ah, điện hạ ngài trở về rồi, ngài đi đâu a, làm nô tài gấp chết.” Tử Nguyệt nhìn thấy ta trở về tranh thủ thời gian chạy đến trước mặt của ta.

“Ha ha, thực xin lỗi nha, đúng rồi đây là thái giám ta mới thu được, gọi Nghi Thủy.” Bắc Ly Nguyệt vội vàng giới thiệu.

“Xin chào, ta gọi Tử Nguyệt, là thiếp thân thị nữ của điện hạ.” Tử Nguyệt cũng vắn an nói.

“Người... Người hảo.”

“Đúng rồi, điện hạ, Hoàng Thượng vừa cho gọi ngài, vừa rồi Hoàng Thượng nghe ngài đi ra ngoài rất là sinh khí a.”

“Cái kia người đi gọi thái y giúp Nghi Thủy nhìn xem, ta đi trước.” Xong rồi, lần này thật sự xong rồi.

“Người đi đâu?” Cả gian phòng lập tức lạnh xuống.

“Phụ hoàng, Nguyệt Nhi nhảm chán liền thừa dịp Tử Nguyệt không có lên đi ra ngoài, ngài cũng đừng trách nàng.” Bắc Ly Nguyệt vội vàng vì Tử Nguyệt nói tốt.

“Cái kia, thái giám kia là có chuyện gì xảy ra?” Bắc Ly Mạc lạnh lùng mà hỏi, trong giọng nói tựa hồ có chút phẫn nộ.

“Cái kia là thái giám ta mới thu, ta nhìn thấy ma ma đánh hắn quá đáng thương, sau đó ta dạy cho ma ma, sau đó đem hắn mang về, có thể không Phụ hoàng?” Bắc Ly Nguyệt giống như một con chó nhỏ nhìn chủ nhân hỏi được hay không được.

“Ân, nếu ngươi thích, tùy ngươi vậy.” Bắc Ly Mạc giống như chịu không được thể công này của ta, thoáng cái bại trận.

“Ah a, cảm ơn Phụ hoàng, như vậy ta đi trước xem Nghi Thủy ra.” Nói xong hôn một cái lên gương mặt của hắn.

Bắc Ly Mạc vuốt đôi má bị hôn ngẩn người, a, đứa bé này.

8. Chương 8

Ân, hôm nay thời tiết thật tốt ah! A? Nhân vật chính của chúng ta đâu rồi?

“Điện hạ, Nền rời giường.” Tử Nguyệt không kiên nhẫn kêu nhân vật chính củ chúng ta.”Điện hạ, Mặt trời đều muốn nướng tới mông rồi a..., nhanh lên một chút a.” Tử Nguyệt rốt cục muốn nổi đóa rồi. Tử Nguyệt đành cho ra tuyệt chiêu: “Điện ~~~~~ hạ ~~~~~ nền ~~~~~ rời ~~~~~ giường ~~~~~ rồi.”

“Ah, làm sao vậy, là động đất hay là hoả hoạn a, Tử Nguyệt chạy nhanh a.” Nói xong liền chuẩn bị chạy đi.

“Điện hạ, ngài rốt cục rời giường, thời gian vào triều sớm đã qua, ngài mới thức.” Tử Nguyệt phàn nàn nói.

“Ah, không nói sớm a, nguyên lai là bảo ta rời giường a, hại ta còn tưởng rằng phát sinh chuyện gì chứ.” Mới vừa rồi còn mơ cái mộng đẹp liền đã bị người quấy rầy.

“Tốt rồi, điện hạ, mau lại đây rửa mặt a.” Tử Nguyệt cảm giác mình kiếp trước nhất định tạo cái nghiệp gì rồi, kiếp này mới hầu hạ cái chủ tử như vậy.

Qua thời gian một chén trà, nhân vật chính của chúng ta rửa mặt hoàn tất, đang vui thích mà ăn điểm tâm.

“Oa, cái này không tệ, a, cái kia cũng ăn thật ngon.” Hoàng cung đúng là có khác, quá nhiều thứ ăn ngon được rồi, lại nhét thêm một cái.

“Khục khục, điện hạ chú ý một chút hình tượng của người.” Tử Nguyệt ở một bên thật sự nhìn không được, nhắc nhở.

“Ah ah, tốt ta sẽ chú ý một chút mà.”

“Ân, ăn thật no, hôm nay nên đi đâu chơi đây?” Ân, thật nhúc nhếch, gần đây đều không có gì thú vị, đều phải ở trên học đường, hôm nay thật vất vả nghỉ ngơi lại không có gì thú vị, không được hôm nay không hảo hảo chơi một chút, thực có lỗi với chính mình.

Đi tới đi lui, liền đi tới ngự hoa viên, nhìn thấy một chậu cây hoa cúc (~!~) , nó vẫn cao thượng như thế.

Đúng rồi, không bằng ta đến trồng một chậu thuộc về ta a.

Trải qua một phen công phu, (~!~) hạt giống hoa cúc rốt cục bị nhân vật chính chúng ta gieo xuống.

Lúc này, nhân vật chính đang ngắm chừng chậu cây hoa cúc kia (~!~), còn nở nụ cười, thoát nhìn hẩn thật sự chính là phi thường thích cái bồn cây hoa cúc này(~!~).

“Điện hạ không bằng đem cái bồn cây hoa cúc này(~!~) đặt ở bên ngoài tẩm cung để nuôi a.” Tử Nguyệt nói.

“Tử Nguyệt, người nói cũng chính là ý ta muốn đấy.”

Thế nhưng mà đâu rồi, lão thiên gia lại cho nhân vật chính chúng ta một cái phiền toái sâu sắc.

“Ai ôi!!!, cái này không phải là Bát hoàng tử điện hạ của chúng ta sao, thật là rãnh rỗi a.” Ở đầu đó đi tới một vị phu nhân, xem ra lại là cái phi tử nào đó rồi.

“Điện hạ, đó là Di Quý Phi, là mẫu phi của Lục hoàng tử.” Tử Nguyệt lén lút nói với ta. Xem ra lại là lai giả bất thiện (người tới không có ý tốt) a.

“Bát hoàng tử a, người trên tay cầm lấy cái gì vậy?” Di Quý Phi hỏi.

“Đây là hoa cúc ta vừa trồng (~!~), xin hỏi Quý Phi nương nương có ý kiến gì không?” Tổ cha tổ mẹ nó chứ, không có việc gì thì đừng có tìm việc a.

“Không có, tại sao có thể có ý kiến, như vậy Bát hoàng tử người là muốn lấy về trồng sao? Cái này không thể được a, trong nội cung quy củ có thể không cho phép a, người nếu như bị Hoàng Thượng nhìn thấy, vậy cũng bó tay rồi, ta cũng là vì tốt cho người.” Di Quý Phi đáng vẻ đắc ý.

“Ah, vậy sao, ta muốn cầm trở về trồng mắc mớ gì tới người?” Đáng giận a, cái nữ nhân chết tiệt này.

“Người đây là đại nghịch bất đạo, lại dám đối với trưởng bối vô lễ, hôm nay ta liền thay Hoàng Thượng giáo huấn người.” Nói xong tay thật muốn đánh xuống.

“Ai dám động đến hần.” Từ đằng xa truyền đến một hồi thanh âm, nhìn kỹ là Hoàng Thượng, Di Quý Phi lập tức bị dọa liền quỳ xuống.

“Hoàng Thượng, người thay nô tì làm chủ a, Bát hoàng tử hần đối với nô tì đại nghịch bất đạo a.” Di Quý Phi lập tức đánh đòn phủ đầu, không hổ là sinh tồn tại trong hậu cung.

“Phụ hoàng, nàng muốn đánh ta.” Ta vừa nói liền chạy đến bên người Phụ, con mắt ngập nước nhìn hần, giống như thật sự muốn khóc lên.

Hoàng thượng chúng ta đương nhiên chống cự không được chiêu này, lập tức giận dữ: “Người đâu, đem Di Quý Phi mang xuống, từ nay về sau vào ở lãnh cung, một bước đều không được bước ra lãnh cung.” A a, khổ nhục kể thành công.

“Như vậy, Phụ hoàng ta có thể dưỡng cái cây hoa cúc này sao (~!~) ?” Nói xong lại làm một bộ đáng muốn khóc.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Ai, quả nhiên trông thấy nhi tử bảo bối như vậy liền không nhịn được tận mắt ra hào quang tình thương của cha a.

“Thật tốt quá, cảm ơn Phụ hoàng, yêu người chết mất.” Nói xong tại trên mặt Bắc Ly Mạc hôn một cái, sau đó bưng lấy cây hoa cúc (~!~) chạy trốn. Bắc Ly Mạc trên mặt lại lộ ra đáng tươi cười, mọi người hóa đá.

“Oa, lão thiên gia người giết ta đi, Hoàng Thượng lại cười rồi, ta không sống nổi rồi.” Nô tài Giáp nói.

“Wow, không quan trọng a, phải bình tĩnh, phải HOLD (ý là đỡ, ở đây tác giả ghi là hold chứ hông phải bạn ghi...) được.” Nô tài Ất khuyên.

“Lại nói, Hoàng Thượng thật sự rất sủng Bát hoàng tử điện hạ, mặc kệ ai đúng ai sai, dù sao đối với Bát hoàng tử người xấu đều không có kết cục tốt.” Thái giám Bính nói.

“Ân, đúng vậy a, về sau ngàn vạn đừng chọc Bát hoàng tử, nếu không sẽ chết rất thảm.” Thái giám Đinh cũng nói.

Cứ như vậy Hoàng cung từ trên xuống dưới đều nghị luận chuyện này, tin tức thoáng cái truyền khắp toàn bộ Hoàng cung.

9. Chương 9

“Nguyệt Nhi, người cũng bảy tuổi rồi, nên tìm thị vệ đến bảo hộ người, hôm nay đi xem a.” Phụ hoàng ôm Bắc Ly Nguyệt nói.

“Tốt, Phụ hoàng, chúng ta đi thôi.” Thật tốt a, còn có thể do chính mình tuyển, các hoàng tử khác toàn là tùy tiện phái một người bảo hộ.

————— ta là phân cách tuyển —————

“Tốt rồi, Nguyệt Nhi, bọn hần đều ở đây, chính người xem một chút đi.” Bắc Ly Mạc ngồi ở trên ghế xem Bắc Ly Nguyệt sẽ tuyển như thế nào.

Ân, thật sự là khó làm a, ồ, bên kia có hai người nhìn rất tốt a. Ân, quyết định chọn hai người kia đi. Ta đi tới, hỏi bọn hần: “Các người nguyện ý đi theo ta?”

Hai người kia cũng thật không ngờ ta sẽ chọn bọn hần, sửng sốt một chút, lập tức liền quỳ xuống: “Có thể đi theo Bát hoàng tử điện hạ là vinh hạnh của chúng ta.”

“Ân, rất tốt, từ hôm nay trở đi các người một người tên Thần Dạ, một người tên là Thần Khê.” Ta nghĩ nghĩ rồi nói.

“Tạ Bát hoàng tử điện hạ ban tên cho.” Hai người kia nói ra.

“Âm, đem bọn họ huấn luyện.” Bắc Ly Mạc bên người đột nhiên xuất hiện một bóng đen, xem ra là ảnh vệ của hần.

“Vâng.”

“A, chờ một chút, Phụ hoàng ta còn có lời muốn nói với bọn họ, đợi ta một chút.” Ta nghe Phụ hoàng nói xong, vội vàng nói, bằng không thì cái người kêu Ám gì kia sẽ đem bọn hai người kia đi.

“Vây cũng được, Ám, người đi theo đám bọn hần chờ đến khi bọn hần nói xong thì dẫn đi.” Bắc Ly hướng Ngự thư phòng mà đi.

“Thần Dạ, Thần Khê, đi theo ta.” Bắc Ly Nguyệt nói với bọn họ.

“Tử Nguyệt, Nghi Thủy các người tới đây.” Bắc Ly Nguyệt nói với Tử Nguyệt và Nghi Thủy đang làm việc.

“Điện hạ có chuyện gì?” Tử Nguyệt, Nghi Thủy cùng hỏi.

“Cho các người giới thiệu một chút, đây là thị vệ ta mới thu được, vị này gọi Thần Dạ, vị này gọi Thần Khê.” Bắc Ly Nguyệt chỉ vào hai người bọn họ hướng Tử Nguyệt, Nghi Thủy giới thiệu. Bọn hần từng người gật đầu vắn an.

“Mặt khác, ở trước mặt người ngoài bảo ta điện hạ, nếu một mình liên tục tiếp bảo ta Nguyệt là tốt rồi, cứ như vậy đi, đây là mệnh lệnh.” Bắc Ly Nguyệt sợ bọn họ sẽ không đồng ý, tranh thủ thời gian bỏ thêm một câu.

Nguyên bản có người muốn nói chuyện, đều bởi vì hai chữ “Mệnh lệnh” này ngăn chặn, chỉ có thể nói: “Vâng.”

“Ám, người có thể dẫn bọn hần đi rồi, bắt quá giữa trưa, buổi tối phải trở về, biết không?” Ý Bắc Ly Nguyệt chính là, dám để cho bọn hần tại đó nghỉ ngơi vài năm đều không được, bằng không thì da cho ta sụp đổ nhanh một điểm.

“Vâng, Bát hoàng tử điện hạ.” Ám vẫn là lạnh lùng mà trả lời.

“Như vậy điện hạ, chúng ta đi rồi, chúng ta nhất định sẽ học hảo công phu bảo vệ tốt ngài.” Hai người đối với nhân vật chính là thề sống chết bảo hộ a, xem ra nhân vật chính đã mua lòng của bọn hần rồi a. (Bắc Ly Nguyệt: Nào có, người ta nào có nha. Tác giả: Đồ mờ mờ.)

“Điện.. A không, Nguyệt, hai người bọn họ rất đẹp trai a.” Tử Nguyệt nhìn nơi hai người kia ly khai một mực xem xét.

“Ah, Tử Nguyệt mới mấy tuổi a, mà bắt đầu suy nghĩ về tình yêu a.” Bắc Ly Nguyệt cười nói.

“Nào có, ít nhất cũng không thể so với Đại gia Nguyệt ngài đây.” Tử Nguyệt thấy mình bị người khác cười nhạo, sao nuốt được cơn tức này.

.... Đáng giận a, lão tử đều ba mươi mấy rồi, lại bị người cái nha đầu này nói, được rồi, ta thừa nhận thân thể này chỉ có bảy tuổi ô ô ô, thật bị tức a.

“Tử Nguyệt, đừng xem nữa, đi lấy bánh ngọt cho ta ăn.” Thiệt là, về phần này, hừ, ta có thể so với bọn hần còn soái (đẹp trai) hơn, Ặc, tuy nhiên bây giờ còn trong thời gian lớn lên nên trông rất ngây thơ đáng yêu.

“Nguyệt, người như thế nào như vậy nha.” Tử Nguyệt phát xuân phát đến một nửa, bị nhân vật chính cắt đứt, rất không cao hứng.

“Đây là mệnh lệnh, như thế nào? Người muốn phản kháng hay sao?” Bắc Ly Nguyệt uy hiếp nàng.

“Ô ô, được rồi, ta liền đi lấy a.” Dù sao đây là ‘Mệnh lệnh’ nha.

Ấn, thật sự là thoải mái a, như vậy ta liền có một vị thị nữ, một vị thái giám, hai vị thị vệ, Ấn, không tệ không tệ, có bốn người có thể hầu hạ ta, thật sự là thoải mái a. (Tác giả: Nguyên lai người là tính toán như thế này a. Bắc Ly Nguyệt: Vậy thì sao? Bốn người: Quá ghê tởm, Nguyệt, vậy mà đối với chúng ta như vậy, không để ý tới người nữa. Bắc Ly Nguyệt: Ai, chớ đi a, các người mà đi ai đến hầu hạ ta à, ô ô, bị tức a. Tác giả: Ai, hài tử đáng thương.)

10. Chương 10

“Thần Dạ, Thần Khê.”

“Vâng, Nguyệt có gì phân phó?” Thần Dạ, Thần Khê trăm miệng một lời nói.

“Từ hôm nay trở đi, các người cùng ta đi học, ta không muốn ta có người không có tri thức cùng văn hóa.” Bắc Ly Nguyệt nói với bọn.

“Vâng.”

————— ta là phân cách tuyến —————

“Bát Hoàng đệ, người như thế nào mang theo thị vệ tới?” Bắc Ly Tuyết một bộ người sắp gặp nạn mà hỏi.

“Phụ hoàng phê chuẩn đây, Ngũ hoàng huynh có ý kiến gì không?” Hừ, ta có Phụ hoàng làm chủ cho ta, ai sợ người a. Quả nhiên Bắc Ly Tuyết bị lời nói của ta làm chặn họng, lập tức nói không nên lời. Những người khác cũng chỉ là hướng lại đây nhìn một chút, liền quay đầu đi từng người nói chuyện phiếm.

“Khục khục, tốt rồi hiện tại chúng ta bắt đầu học.” Thái Phó kia lại tới nữa, thực đáng ghét a...

“Bát hoàng tử điện hạ, Bát hoàng tử điện hạ, đừng có lại ngủ.” Thái Phó lão nhân gia ngược lại vẫn có chút tính nhẫn nại. Nhưng mà nhân vật chính chính là như thế này đáp lại lão: ngủ càng thơm, trong miệng còn chảy ra chất lỏng đáng nghi. Thái Phó lão nhân gia liền tức giận đến nổi trợn lồi đình: “Bát hoàng tử điện hạ, người đây là không tôn sư trọng đạo, mau tỉnh dậy.” Thái Phó lão nhân gia dưới sự giận dữ, đang muốn đem hắn kéo lên lại bị Thần Dạ, Thần Khê ngăn trở.

“Thái Phó thỉnh đừng trách cứ điện hạ, muốn trừng phạt điện hạ thì hãy trừng phạt chúng ta.”

“Hừ, xem tại các người hộ chủ trung tâm thật tốt.” Nói xong Thái Phó cầm thước đang muốn đánh Thần Dạ cùng Thần Khê, lại bị Bắc Ly Nguyệt gọi lại: “Người dám, ai dám trừng phạt người của ta.” Nhất thời ta cũng bị tức giận đến lớn tiếng hét lên, hoàn toàn không để ý hậu quả, mẹ nó, dám đụng đến người của ta, không muốn sống sao?

“Người... Người, người lại dám lớn tiếng nói chuyện như thế với ta.” Đáng thương Thái Phó lão nhân gia thiếu chút nữa tức đến mức bỏ mình.

“Hừ, Thần Dạ, Thần Khê, chúng ta đi.” Thiệt là, không có tâm tình rồi, đi trở về.

————— lần nữa phân cách —————

“A, đáng giận a, chết tiệt... lão đầu nọ, tức chết ta.” Rất đáng hận rồi. (tác giả: hài tử hold ở điểm)

“Nguyệt, uống trước chén nước bớt giận.” Tử Nguyệt lập tức bưng tới một chén nước cho ta uống, vẫn là Tử Nguyệt hiểu rõ ta à, ta lập tức quăng cho nàng một cái ánh mắt cảm kích.

“Nguyệt, người chẳng lẽ không có nghĩ qua hậu quả sao?” Tử Nguyệt lo lắng hỏi.

“Hừ, mặc kệ nó, ta sớm xem hắn khó chịu rồi.” Lão đầu kia rõ ràng chính mình giảng bài như hát ru con, khiến ta liền ngủ mất, có thể trách ta sao? (tác giả: thật sự là.... Ai. Bắc Ly Nguyệt: Như thế nào? Người có ý kiến gì không?)

“A, vậy sao ta ngược lại muốn nhìn người phải như thế nào cùng ta giải thích.” Lúc này Bắc Ly Mạc đã đứng ở cửa ra vào.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế.” Tử Nguyệt, Nghi Thủy, Thần Dạ cùng Thần Khê nhao nhao hành lễ.

“Tốt rồi, tại đây không có chuyện của các người, các người có thể lui xuống.” Bắc Ly Mạc lại khôi phục đến bộ mặt bằng sơn trước kia rồi.

“Ách, phụ hoàng ta đây là hay nói giỡn, người đừng coi là thật.” Thiệt là, tại sao lại đụng phải hắn a, mỗi lần gặp rắc rối đều như vậy, lần này sẽ chết thành bộ dáng gì nữa a....

“Người cái này Tiểu chút chút lại đang đi học ngữ.” Bắc Ly Mạc sủng nịch vuốt cái mũi của ta.

“Bất quá người thế nhưng nên biết, phải nhận trừng phạt nha.” Vừa dứt lời, liền kéo ta qua hôn lên môi của ta.

Ta cắn chặt răng sống chết không cho đầu lưỡi của hắn đi vào, nhưng hơi chút không để ý liền lại để cho hắn chiếm được tiện nghi, a, không được choáng, kỹ thuật hôn của hắn như thế nào tốt như vậy, lưỡng lưỡi triển giao, trong phòng tràn đầy hương vị tình dục.

11. Chương 11

Ba năm sau...

“Mẫu phi ta tới thăm người rồi.” Bắc Ly Nguyệt vui sướng mà chạy tới ôm lấy mẫu phi.

“Ha ha, người đứa nhỏ này lại tới thăm mẫu phi rồi, người có thể tới thăm mẫu phi, mẫu phi cũng đã rất thỏa mãn, không cần mấy ngày lại đi qua thăm một lần đâu.” Mẫu phi sủng nịch sờ sờ tóc của ta.

“Nhi thần đến thăm mẫu phi, mẫu phi không cao hứng sao?” Cố ý giả trang ra một bộ dáng đáng thương. (Tác giả: Ô, người còn có thể trang ‘Đáng thương’ a, thật là nhìn không ra. Bắc Ly Nguyệt: Như thế nào phiền đến người a, cút.)

Mẫu phi đương nhiên là đỡ không được chiêu này của ta, vội vàng nói: “Không đúng không đúng, người có thể tới thăm mẫu phi, mẫu phi đương nhiên cao hứng, chỉ là nghe nói người đi học đều ngủ, cả ngày chỉ biết là gặp rắc rối, mẫu phi đều vội muốn chết, vẫn là dung xong điểm tâm rồi đọc sách đi.” Nói xong, về mặt còn ưu sầu.

“Mẫu phi, thực xin lỗi a..., chỉ là Thái Phó giảng rất nhàm chán hơn nữa cứ như hát ru con, hơn nữa.. Hơn nữa người ta mới không có mỗi ngày đều gặp rắc rối.” Thanh âm nói chuyện càng ngày càng nhỏ, mẫu phi không khỏi cười ra tiếng: “Ha ha, người đứa nhỏ này.”

“Cái kia mẫu phi ta hôm nào trở lại thăm người, người đừng lo quá tịch mịch a, đừng làm cho chính mình mệt mỏi, có cái gì cần tận lực nói với ta.” Trước khi đi vẫn là không yên lòng nói một chút.

“Yên tâm đi, Nguyệt Nhi, mẫu phi sẽ chiếu cố tốt chính mình, người đi đi.”

— phân cách tuyến —

“Nương nương, nương nương không tốt rồi, Hoàng hậu mang theo đại đội nhân mã đi tới nơi này rồi.” Một vị tỷ nữ không kịp thở chạy tới nói với Ninh Hình Nghi.

“Cái gì, chúng ta đi ra xem một chút đi.” Ninh Hình Nghi sắc mặt đột biến.

“Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Ninh Hình Nghi hướng Hoàng hậu hành lễ mà nói.

“Ồ, muội muội không cần đa lễ, đều là tỷ muội trong nhà không cần đa lễ, mau đứng dậy đi.” Hoàng hậu hư tình giả ý nói.

“Vâng, tạ Hoàng hậu nương nương.” Ninh Hình Nghi đang chuẩn bị đứng dậy đột nhiên không biết bị ai đá thoảng một phát, quỵ xuống.

“Muội muội sao lại như thế, tỷ tỷ ta không phải đã nói rồi sao không cần đa lễ.” Hoàng hậu vẻ mặt nhìn có chút hả hê lại cứ thế mà đè ép xuống dưới.”Thực vô ý, tỷ tỷ vừa mới trặc chân một chút.” Ninh Hình Nghi biết là nàng động tay chân, nhưng là không cùng nàng so đo nếu không đợi tí nữa không may chính là mình.

“Cái kia muội muội, chúng ta vào phòng nói đi.” Hoàng hậu nói xong liền cũng không quay đầu lại tự đi vào trong phòng, giống như đây là phòng của nàng. Ninh Hình Nghi cũng chỉ đành đi theo.

“Ai nha, phòng của muội muội người sao lại keo kiệt như thế a.” Hoàng hậu vẻ mặt ghét bỏ mà nói.

“Thật sự là không có ý để cho tỷ tỷ ủy khuất, nhưng là muội muội ta ở đây vô cùng tốt.” Ninh Hình Nghi vẫn là không tiếp thụ khiêu khích của nàng, một điểm nộ khí (tức giận) cũng không có.

Lúc này Hoàng hậu trở nên nóng nảy, còn tưởng rằng Ninh Hình Nghi sẽ rất tức giận chống đối nàng, sau đó nàng có thể trừng phạt ả một phát, nàng cũng rất sớm đã xem ả khó chịu rồi, huống chi hiện tại con của ả được Hoàng thượng sủng ái như vậy, lại khiến cho nàng càng thêm đổ kỵ.

12. Chương 12

“Hân Nhi, còn không mau đi rót trà cho Hoàng hậu nương nương.” Ninh Hình Nghi nói với Hân Nhi.

“Vâng, nô tài tuân mệnh.” Thôi rồi, Bát hoàng tử điện hạ mới vừa đi, Hoàng hậu nương nương đã tới, nếu nương nương xảy ra chuyện gì nên làm cái gì bây giờ a?

“Muội muội, người cũng nên cùng Hoàng Thượng đòi hỏi rồi, ở đây nghèo nàn như thế, con mình ở tốt như vậy mà làm mẫu phi lại ở nơi như thế này, Bát hoàng tử cũng quá bất hiếu đi à nha, chính mình hưởng phúc cũng mặc kệ mẫu phi của mình, muội muội người cũng đủ đáng thương đấy, sinh ra nhi tử bất hiếu như vậy.” Nói xong trong mắt còn mang thêm vài phần đồng tình.

“Tỷ tỷ, là ta yêu cầu ở lại nơi này không liên quan đến Nguyệt Nhi, ở chỗ này trải qua cuộc sống không tranh quyền thế, không phải thật là tốt sao?” Ninh Hình Nghi tựa hồ là rất hài lòng tình hình hiện tại này.

“Hoàng hậu nương nương thỉnh uống trà.” Hân Nhi bưng nước trà hương Hoàng hậu đi đến, cố ý làm bộ ngã một phát, nước trà liền hương trên người Hoàng hậu mà đổ.

“A.. A bỗng chết Bỗng cung rồi, người cái thứ chó chết này, xem ra Bỗng cung hôm nay không hảo hảo giáo huấn người là không được.” Hoàng hậu nói xong liền thật sự chuẩn bị động thủ đánh nhau.

“Tỷ tỷ, là muội muội quản giáo không nghiêm, thỉnh nể mặt ta mà tha cho nàng a, ta về sau nhất định sẽ hảo hảo quản giáo nàng.” Hoàng hậu nghĩ thầm mục đích tới nơi này, cũng liền bỏ qua nàng, “Tốt, lần này nể mặt muội muội,ta bỏ qua người.” Nói xong liền đem lửa giận đè ép xuống dưới.

“Muội muội, cái kia tỷ tỷ đi trước, hôm nào trở lại thăm người.” Lại nghênh ngang mang theo một đồng người đi ra ngoài.

“Ô, may mắn nương nương ngài không có việc gì.” Hân Nhi vỗ vỗ ngực.

“Hân Nhi lần sau không được lỗ mãng làm việc như vậy.”

“Vâng, đã biết nương nương.”

“Ah, nương nương, nương nương người không sao chứ, có ai không có ai không.” Hân Nhi vừa đi ra ngoài đổi nước, vừa tiến đến đã nhìn thấy Ninh Hình Nghi ngã trên mặt đất.

“Cái gì, người nói ta mẫu phi đã xảy ra chuyện! Nhanh mang ta đi.” Vì cái gì ta chân trước vừa đi mẫu phi liền đã xảy ra chuyện? Ta rõ ràng đã từng nói qua phải bảo vệ nàng thật cẩn thận.

Ninh Thâm cung.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nương nương là trúng thuốc học tán, thuốc này hai canh giờ mới phát tác, hơn nữa người trúng lập tức chết đi, hiện tại Ninh Quý Phi đã khí tuyệt bỏ mình.” Thái y như thật nói ra. (Sớm muộn gì cô ấy cũng chót thôi hà. __.)

“Cái gì, sẽ không đâu sẽ không đâu, mẫu phi của ta như thế nào sẽ chết, làm sao lại như vậy?” Vì cái gì, ta vẫn là không có bảo vệ tốt nàng, người nào giết nàng ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Nguyệt Nhi ngoan, Nguyệt Nhi đừng thương tâm.” Bắc Ly Mạc trông thấy Bắc Ly Nguyệt như vậy đau lòng không thôi, thề nhất định phải đem hung thủ tìm cho ra.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hôm nay tới đến Ninh Thẩm cung chỉ có Bát hoàng tử điện hạ cùng Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu? Nàng tới nơi này làm gì?

“Người tới, đem Hoàng hậu đến cho ta.”

“Vâng.”

“Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.”

“Miễn lễ.” Bắc Ly Mạc đối với những người khác cũng đậm nhạt như thế.” Hoàng hậu trầm hỏi người, người hôm nay đến Ninh Thẩm cung làm cái gì?”

“Bẩm hoàng thượng, nô tì hôm nay chỉ là đến thăm muội muội một chút, ai ngờ, ai ngờ...” Nói xong liền thật sự khóc lên.

“Không đúng, nhất định là người, là người giết mẫu phi của ta, đúng hay không?” Bắc Ly Nguyệt nổi điên nắm lấy quần áo Hoàng hậu.

“Bát hoàng tử, ta và mẫu phi của người tình như tỷ muội tại sao ta có thể làm như vậy?” Hoàng hậu tiếp tục giả vờ đáng thương.

“Nguyệt Nhi, trước bình tĩnh một chút, sự tình còn chưa có tra rõ ràng, chúng ta còn không có chứng cứ.” Bắc Ly Mạc an ủi. Lúc này Bắc Ly Nguyệt mới bình tĩnh trở lại.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hai canh... Hai canh giờ trước đó.. Đến chính là.. Bát... Bát hoàng tử điện hạ.” Bên cạnh có người nơm nớp lo sợ nói.

“Không có khả năng, ta như thế nào sẽ giết mẫu phi của mình?” Bắc Ly Nguyệt trong lòng nghĩ nhất định

là có người muốn vu oan ta, đáng giận rốt cuộc là ai? Hiện tại khả nghi nhất đúng là Hoàng hậu rồi, nhưng là bây giờ chúng có chỉ hướng ta, nên làm cái gì bây giờ?

Bắc Ly Mạc vừa nghe đến tin tức này cũng một mực phủ nhận, không có khả năng đấy, Nguyệt Nhi yêu mẫu phi như thế, hẳn không thể nào giết nàng, thế nhưng mà chúng có đều chỉ hướng hẳn, làm sao bây giờ? Tên hung thủ này nhất định là Hoàng hậu, nhưng không có chứng cứ, ta tuyệt đối không thể để cho Nguyệt Nhi của lưng đeo danh giết mẹ.

Lúc này, Hoàng hậu trong mắt thật đắc ý cùng vui mừng. Ha ha, Bắc Ly Nguyệt, ta chính là muốn hủy hoại người cho dù cuối cùng sự tình được làm rõ, ta đều muốn hủy hoại người, bất kể là dùng một cái giá lớn để trao đổi, Hoàng hậu trong mắt lại tràn đầy một loại ánh mắt khác: Cừ hận.

13. Chương 13

Sáng ngày thứ hai.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Bát hoàng tử thí mẫu (giết mẹ) chính là thiên lý không dung, thỉnh Hoàng Thượng ban chết cho Bát hoàng tử.” Thừa tướng nói.

“Đúng vậy a, thỉnh Hoàng Thượng ban chết cho Bát hoàng tử.” Chúng đại thần quỳ nói.

“Chuyện này sau này hãy nói, bãi triều.” Bắc Ly Mạc tản mát hơi lạnh để cho chúng đại thần không thể không rời đi, chết tiệt, cái này làm sao bây giờ?

Mẫu phi rốt cuộc là ai hại người? Ta không có tuân thủ lời hứa của ta thực xin lỗi, một giọt nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

“Nguyệt Nhi, đừng khóc, ta sẽ đau lòng đấy.” Bắc Ly Mạc chẳng biết lúc nào xuất hiện từ phía sau lưng ôm chặt lấy Bắc Ly Nguyệt, muốn cho hẳn chút ít an ủi.

“Phụ hoàng, người sẽ tin tưởng ta sao?” Lúc này Bắc Ly Nguyệt như một hài tử bất lực, khiến cho Bắc Ly Mạc nhìn đau lòng không thôi,

“Dù cho không có người tin tưởng người, ta thủy chung tin tưởng người.” Bắc Ly Nguyệt sau khi nghe thân thể liền không hề run rẩy nữa, ở trong ngực Bắc Ly Mạc mà ngủ đi, vì chuyện của mẫu phi mà hẳn mỗi đêm đều không thể ngủ yên, hôm nay ngược lại cuối cùng cũng có thể ngủ ngon giấc rồi. Bắc Ly Mạc vuốt ve đầu của hẳn, nhẹ nhàng đem hẳn đến trên giường đắp kín chăn, sợ đánh thức cái khả nhân này.

“Ám, đem sự tình người tra được nói cho trẫm.” Bắc Ly Mạc âm thầm gọi Ám.

“Vâng, Ninh Quý Phi là uống nước trà mới trúng độc, Hân Nhi nàng ấy nói lúc Bát hoàng tử đến nàng đang định đi đổi nước trà, đột nhiên trước mắt tối sầm ngất đi, nhưng thời gian rất ngắn, nàng cho là mình là không có nghĩ ngợi tốt nên mới như vậy.”

“Lúc ấy ai ở chỗ =đó?” Bắc Ly Mạc lạnh giọng hỏi.

“Là tỳ nữ bên người Hoàng hậu nương nương, Tiểu Bình.”

“Hừ, vậy sao, lần này ngươi trốn không thoát.” Bắc Ly Mạc tản mát ra khí tràng thậm chí có thể đem người đông cứng.

————— Ta là phân cách tuyến đáng yêu ye —————

“Hoàng Thượng gọi nô tì tới đây, có chuyện gì không?” Hoàng hậu không khỏi có chút nghĩ mà sợ.

“Không cần khẩn trương, chỉ là gọi ngươi tới chứng minh một việc mà thôi.” Bắc Ly Mạc tựa tiểu phi tiểu (giống như cười mà không phải cười) nhìn Hoàng hậu.

“Nguyệt Nhi, ngươi xem nàng đến rồi a.” Bắc Ly Mạc lập tức liền cải biến ánh mắt, sùng nịnh nhìn hân. Xem ra Phụ hoàng đã tìm ra hung thủ, a, chỉ sợ là Hoàng hậu a.

“Hoàng hậu nghe nói tỳ nữ Tiểu Bình của ngươi, lúc Nguyệt Nhi lúc đến cũng đi tới Ninh Thẩm cung, hơn nữa còn làm cho Hân nhi đang muốn đổi nước trà bất tỉnh.” Bắc Ly Mạc ánh mắt đột nhiên nhìn chăm chăm vào Hoàng hậu cùng Tiểu Bình. Hai chủ tớ không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

“Hoàng Thượng, Tiểu Bình lúc ấy thế nhưng là cùng nô tỳ ở một chỗ, như thế nào sẽ tới Ninh Thẩm cung? Hân là người nào nhìn sai rồi a, đúng không, Tiểu Bình?”

“Vâng, Bẩm.. Bẩm hoàng thượng lúc ấy nô tì xác thực là ở cùng Hoàng hậu nương nương cùng một chỗ.” Tiểu Bình cúi đầu không dám nhìn Bắc Ly Mạc.

“A, vậy sao, ngươi xác định ngươi không có hạ độc vào trà ?” Bắc Ly Mạc vô cùng hứng thú hỏi.

“Cái này.. Đây là đương nhiên rồi, làm sao có thể.” Hoàng hậu khiêm tốn đáp.

“Người tới, đem nhân chứng dẫn đến.”

“Nô tì.. Khấu kiến Hoàng Thượng.” Cái thái giám này khẩn trương đến nỗi cả nói đều ấp úng.

“Đứng lên đi, đem chuyện người biết nói ra, ta làm chủ cho người.” Nghe được câu này thái giám tựa hồ là bớt rồi vòng vo chút ít.

“Bẩm Hoàng Thượng, lúc ấy nô tài vừa vặn đi qua Ninh Thảm cung, trông thấy tỳ nữ của Hoàng hậu nương nương đem tỳ nữ của Ninh Quý Phi làm cho bất tỉnh, vụng trộm thả chút thuốc bột gì đó trong nước trà, nô tài nhìn liền muốn lập tức chạy trốn, thế nhưng mà không nghĩ ra là phát ra tiếng vang, tỳ nữ Hoàng hậu nương nương, hướng nô tài bên này đi tới, nô tài lại càng hoảng sợ liền tranh thủ thời gian chạy trốn, may mắn vị tỳ nữ kia không có phát hiện nô tài.”

“Không nghĩ tới, Tiểu Bình người vậy mà làm ra chuyện như thế này, Hoàng Thượng nô tì quản giáo không nghiêm, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.” Tiểu Bình bị Hoàng hậu phản bội trong nội tâm cũng luống cuống, liền đem sự thật nói ra, “Hoàng hậu nương nương ngài như thế nào có thể như vậy? Lúc trước là ngài đem bao thuốc bột đó cho ta, bảo ta bỏ vào trà của Ninh Quý Phi, còn luôn miệng nói sẽ không hại ta, còn nói ngài sẽ giá họa trên người Bát hoàng tử, hôm nay sự tình rõ ràng, ngài lại kéo ta xuống nước, thỉnh Hoàng Thượng làm chủ a.”

“Người cầu nô tài kia lại dám vu oan Bối cung, Hoàng Thượng nàng đều là nói lung tung, Hoàng Thượng vì ta làm chủ a.” Hoàng hậu làm bộ một bộ dạng bị vu oan, đem tội lỗi đều đổ lên trên thân người khác.

“Đã đủ rồi, Hoàng hậu chuyện cho tới bây giờ người còn muốn ngụy biện sao? Người phải nhớ kỹ người còn có Đại hoàng tử.” Bắc Ly Mạc uy hiếp nói.

“Không, không, Hoàng Thượng, ngài không thể phạt con thần thiếp, được, ta thừa nhận ta thừa nhận, đều là ta làm.” Hoàng hậu vừa nghe đến Bắc Ly Mạc đe dọa con của nàng, nàng liền nổi điên thừa nhận.

“Người đâu, đem Hoàng hậu, không đem lời xuống nàng cho trẫm, trẫm muốn phế nàng, về sau, đem nàng nhốt trong lãnh cung, thẳng đến nàng chết đi cũng không thể giải thoát cho nàng.” Bắc Ly Mạc ra lệnh.

“Vâng.”

“Không, Hoàng Thượng người không thể làm như vậy, Bắc Ly Nguyệt người nhớ kỹ cho ta, ta sẽ không bỏ qua người.” Hoàng hậu tựa như phát điên gào thét tên Bắc Ly Nguyệt.

“Hừ, người giết mẫu phi của ta còn dám can đảm như vậy, không có giết người, người nên cảm ơn rồi.” Bắc Ly Nguyệt đột nhiên ác độc nói. Sau đó, Hoàng hậu, không, nàng đã bị kéo xuống dưới.

“Nguyệt Nhi.” Bắc Ly Mạc nhẹ giọng kêu.

“Phụ hoàng, ta nói rằng phải bảo vệ tốt nàng, nhưng ta lại làm cho nàng chết rồi.” Bắc Ly Nguyệt không chống đỡ nổi ôm lấy lấy Bắc Ly Mạc thống khổ nói.

“Nguyệt Nhi, khóc đi, như vậy người sẽ dễ chịu hơn.” Nguyệt Nhi, lúc ta chết, người liệu sẽ vì ta khóc sao?

Đêm, còn dài dằng dặc, rốt cuộc là ai thút thít nỉ non...

14. Chương 14

“Nguyệt, nên rời giường.” Tử Nguyệt đang đưa gối trên giường.

“Ai nha, Tử Nguyệt ngươi lại để cho ta ngủ một hồi a, ta khốn chết rồi.” Tối hôm qua bất tri bất giác ở trong ngực Phụ hoàng ngủ đi, lại vài ngày ngủ không ngon giấc, thật sự là nhiều người Thanh Mộng (mộng xanh).

“Không được a Nguyệt, ngươi biết rõ hôm nay là ngày mấy không?” Tử Nguyệt thấy ta không nhớ tới liền có chút sốt ruột.

“Ngày mấy so với giấc ngủ của bốn hoàng tử quan trọng hơn sao ?” Thiệt là, là ngày mấy a.

“Là sinh nhật của Hoàng thượng, như vậy còn so ra kém sao?” Tử Nguyệt vẻ mặt vui vẻ mà nói với ta.

“Cái gì? Ngươi như thế nào không có nói cho ta biết, cái này đương nhiên là so ra quan trọng hơn..., vạn nhất Phụ hoàng trùng phạt ta, ta liền xong đời.” Xong rồi xong rồi.

“Thực xin lỗi a..., Nguyệt, bởi vì ... bởi vì mẫu phi của ngài qua đời mà cả ngày thương tâm như vậy, ta đều quên nhắc nhở ngươi rồi.” Tử Nguyệt nói cũng đúng, ai, chuyện mẫu phi qua đời cứ cho nó qua đi, ta cũng không muốn lại nhắc tới chuyện thương tâm này.

“Tử Nguyệt, giúp ta rửa mặt a.” Ta xuống giường nói với Tử Nguyệt.

“Vâng.”

Vừa rửa mặt xong đã có người không mời mà tới, “Nguyệt Nhi, có chuẩn bị tốt cho phụ hoàng lễ vật gì không?” Bắc Ly Mạc mang theo điểm chờ mong nhìn ta.

“Đ-a-n-g.. Đương nhiên là có á..., ta... Ta sẽ cho người một thứ kinh hi.” Đã xong, nay trời mới biết ta như thế nào đi chuẩn bị a.

“A, vậy sao?” Bắc Ly Mạc trông thấy ta bộ dạng ấp úng không khỏi nổi lên lòng nghi ngờ, thật là người đáng sợ a.

“Ân, người chỉ cần đợi đến lúc đó thì tốt rồi.” A, lại nói mạnh miệng rồi.

“Tốt, Phụ hoàng liền đợi thứ kinh hỉ của ngươi.” Nói xong quay người đã đi ra tẩm cung.

“Nguyệt, ngươi nói dối a.” Tử Nguyệt có chút sợ nhìn ta.

“Không có việc gì, ngay vừa rồi ta nghĩ tới nên đưa cho Phụ hoàng lễ vật gì rồi.” Hừ hừ, chờ coi a, ta nhất định cho ngươi cái thiên đại kinh hỉ.

Trong Ngự thiện phòng.

“Khục khục, các ngươi tiếp tục làm việc, không cần phải xen vào việc của ta.” Những người thấy ta vào Ngự thiện phòng đều có chút giật mình.

“Bát hoàng tử diện hạ, ngài muốn ăn cái gì nói với nô tài một tiếng là được rồi, cần gì chính mình tự mình đến đây?” Đầu bếp đối với vị này tiểu chủ tử thế nhưng mà vô cùng sợ, bởi vì nếu Bắc Ly Nguyệt xảy ra chuyện gì hắn cũng không thoát khỏi liên lụy.

“Không có chuyện gì nữa, chính các ngươi làm chuyện của mình a, bằng không...” Ta lộ ra một loại cười gian lại để cho người trong Ngự thiện phòng không dám nhìn ta nữa, từng người đều làm chuyện của mình, nếu sợ bị trừng phạt, còn không bằng ngoan ngoãn nghe lời đây này.

Ân, cổ đại nguyên liệu thật là thiếu thốn, xem ra muốn làm bánh ngọt vẫn là có chút khó khăn, bất quá không sao, bị mẹ huấn luyện ra được một thân công phu trù nghệ không hề uống công, ha ha ha, Phụ hoàng ngươi liền đợi ta a.

Nguyệt, ngươi là sao đây a? Như thế nào lại cười đến khủng bố như thế? Tử Nguyệt nghĩ thầm.

Qua một thời gian ngắn...

“Ha ha, đại công cáo thành.” Nhìn bánh ngọt trước mắt không khỏi có chút cảm giác thành tựu.

“Nguyệt, ngươi đây là làm cái gì a?” Tử Nguyệt có chút nghi hoặc.

“Cho ngươi nếm thử a.” May mắn vừa rồi còn thừa rất nhiều.

“Oa, Nguyệt, cái này ăn thật ngon a, cái này là gì?” Tử Nguyệt lại nhin không được ăn nhiều thêm vài miếng.

“Cái này gọi là bánh ngọt, ta phát minh đấy, ha ha.” Thật sự là thực xin lỗi người làm ra bánh ngọt a.

“Nguyệt, người thật là lợi hại a, là muốn cho Hoàng Thượng ăn sao?”

“Đó là đương nhiên.” Hừ, Phụ hoàng ta còn có một cái lễ vật khác, cái kia chính là một ca khúc. (Tác giả: cất, tặng cho hần một ca khúc, người tính toán cái gì? Bắc Ly Nguyệt: Người không biết cái gì là lễ nhẹ tình ý trọng sao? Nói sau của ta ca còn không phải mỗi người cũng có thể nghe đây này. Tác giả: đứa nhỏ này ta quản giáo không nghiêm ah.)

Ừ, hiện tại đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, sắp tới yến hội buổi tối rồi, còn có hai canh giờ đây này. Người muốn hỏi ta vì cái gì buổi sáng mới bắt đầu ..., lại còn cách yến hội còn có hai canh giờ sao? (Tác giả: đứa nhỏ này nhất định là đi chơi. Bắc Ly Nguyệt: Đáng ghét, không cần nói ra nha, người ta chỉ là đi chơi một lát, sau đó đã quên muốn làm bánh ngọt, cuối cùng mới nhớ...mà bắt đầu. Tác giả: Nôn mửa. Bắc Ly Nguyệt: Tác giả không có sao chứ, đừng có chết, tình yêu của ta cùng Mạc Mạc đều nhờ vào người. Tác giả: Thở huyết, Tam công thăng, ngã xuống đất. Bắc Ly Nguyệt: xe cứu thương a, nhanh có ai không. Tác giả: Đứa nhỏ này quả thực không là nam nhân. Bắc Ly Nguyệt: Người vừa mới có nói cái gì? Tác giả: chưa, không có.)

Cầu bình luận còn có phiếu vé phiếu vé a...

15. Chương 15

Yến hội buổi tối sắp bắt đầu.

Đám đại thần nhao nhao vào bàn, một ít Tần phi nương nương ăn mặc, trang điểm xinh đẹp hần không thể để cho Hoàng Thượng chú ý thật nhiều tới các nàng. Gặp Hoàng Thượng còn chưa có vào bàn, đám đại thần cũng không dám ăn cái gì, liền ở một bên rồi rảnh hần huyên.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Một vị công công uốn lẩy cuống họng vệt đục hô.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế.” Mọi người cùng kêu lên.

“Các khanh bình thân.” Bắc Ly Mạc vẫn là như cũ a, lời nói có thể lạnh người chết a, thật sự là nghiệp chướng nặng nề a. Đương nhiên là không có trông thấy thân ảnh Tiểu Nguyệt Nguyệt của chúng ta rồi, bằng không thì hần có thể sẽ càng ôn nhu hơn a.

“Dạ, Nguyệt Nhi đang làm cái gì?” Bắc Ly Mạc trông thấy Bắc Ly nguyệt không có tới, trong nội tâm không khỏi có chút thất vọng.

“Bẩm Hoàng thượng, điện hạ hôm nay không biết đang bận cái gì nha, không cho thuộc hạ đi theo, chắc là muốn cho chủ tử một kinh hỉ a.” A, điện hạ người nhất định phải cho Hoàng thượng một kinh hỉ a, bằng không thì ta liền xong đời. Bắc Ly Mạc nghe thế không khỏi có chút vui mừng.

“Tốt, yến hội bắt đầu.” Sau đó liền có một đám nữ tử ăn mặc bạo lộ (hở hang ấy mà) đi lên, đám đại thần không khỏi lau nước miếng, còn ở nói chuyện phiếm với nhau, thật sự là một đám lão sắc quỷ. Sau khi điệu múa kết thúc, đến lúc đám đại thần cùng các phi tử tặng lễ rồi.

“Hoàng Thượng, nô tì xin dâng lên một bức tranh tự họa, bức họa này có chút không tốt, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.” Người này là Lệ phi Tiểu U Linh, thanh âm ỏn ẻn kia của nàng làm cho người ta nổi da gà không thôi.

“Vẽ rất tốt, ái phi muốn được ban thưởng cái gì?” Bắc Ly Mạc tuy trên miệng nói như vậy, nhưng là trong nội tâm lại không nghĩ như vậy, chỉ là muốn nhanh lên nhìn Nguyệt Nhi vì hắn chuẩn bị kinh hỉ, muốn đuổi đi người trước mắt này mà thôi.

“Hoàng Thượng, ngài ưa thích là tốt rồi, nô tì không cần gì ban thưởng, chỉ là hi vọng Hoàng Thượng về sau có thể thường xuyên đến xem nô tì như vậy, nô tì liền thỏa mãn.” Tiểu U Linh cho rằng Bắc Ly Mạc thật sự ưa thích, không khỏi âm thầm cao hứng, những phi tử khác, trong mắt đều là hâm mộ ghen ghét.

“Kế tiếp do....” Đám đại thần tặng lễ vật đơn giản là một ít đồ vật có giá trị liền thành, Bắc Ly Mạc lại không có hứng thú gì, hắn thầm nghĩ tới Nguyệt Nhi của hắn.

“Kế tiếp do Bát hoàng tử điện hạ tặng lễ.” Nghe được một câu này Bắc Ly Mạc lộ ra thật cao hứng, ở dưới mọi người đã ở nghị luận nhao nhao vị Hoàng tử mà Hoàng Thượng sủng ái nhất sẽ dâng lên cái lễ vật gì.

Bắc Ly Nguyệt cảm tác phẩm của hắn đi tới trước mặt Bắc Ly Mạc, “Phụ hoàng, ta vì người làm bánh ngọt nha.”

“Nguyệt Nhi, ngươi tự mình làm hay sao?” Nói xong, Bắc Ly Mạc đang định ăn, lại bị Bắc Ly Nguyệt ngăn trở, “Trước đừng ăn, người nhắm mắt lại, ước một điều, sau đó thổi cây nến mới được ăn.” Ai, cổ nhân thiệt là không hiểu việc của người hiện đại chúng ta.

Bắc Ly Mạc đương nhiên là nghe theo, cắt một khối bánh ngọt đưa đến trong miệng, tán thưởng nói, “Ân, mặc dù có điểm ngọt, nhưng lại thập phần ngon, Nguyệt Nhi cảm ơn người.” Bắc Ly Mạc tựa hồ đối với kinh hỉ của Bắc Ly Nguyệt hết sức hài lòng, dù sao Nguyệt Nhi của hắn dâng lên bất cứ cái gì cho hắn, hắn đều thật cao hứng. Ở dưới, mọi người nghị luận được càng kịch liệt rồi.

“Đúng rồi, ta còn có một thủ khúc muốn tặng cho phụ hoàng a, thỉnh phụ hoàng vừa ăn vừa nghe.” Ha ha, có ta ở đây, không có gì ngoài ý muốn a..., hừ hừ, Phụ hoàng đối với lễ vật của ta rất hài lòng a, kế tiếp ta sẽ để cho người càng thỏa mãn hơn, ta muốn dùng tiếng ca của ta chinh phục người. (Tác giả: nôn mửa + nôn ra máu)

Một hồi tiếng ca vang lên:

Tuế nguyệt khó có được trầm mặc, gió thu chán ghét phiêu bạt.

Trời chiều không nở đi, đọng lại ở đầu tường.

Lời người xưa ở bên tai, đã cùng triều âm chảy về hướng đông.

Lại quay đầu, chuyện cũ cũng theo lá mùa thu mà rơi thành từng mảnh.

* Tình yêu đi đến cuối cùng lại trở thành hận mà buông tha cho những hứa hẹn.

Vận mệnh ẩn dấu không phải do ta.

Chí khí Lăng Vân vài phần buồn tri kỷ khó gặp gỡ mấy người lưu

Lại quay đầu lại nghe tiếng cười truyền từ trong cơn mộng say.

* đàm tiếu từ cùng cổ si nay cuồng sẽ thành không.

Đạo độn nhận thiếu ân đoạn nghĩa tuyệt mộng phương phá.

Lộ Hoang di thán độc đã mất dấu chân không có người hiểu.

Nhiều năm trông mòn con mắt qua hồng trần cuộn cuộn ta không thấy thấu.

Từ trào mực tận ngàn tình vạn oán anh kiệt buồn.

Khúc cuối cùng người phát ra hoa tóc mai Bạch Hồng nhan một.

Đền cây tàn chưa tỉnh cùng ngày tranh nhau phát sáng đồ gãy gò.

Đem làm nước mắt máu khô ẩn tuôn ra tuyết trắng bay tán loạn đã thành không.

(Thứ lỗi editor vô năng, không ed nổi đoạn lời hát này vì raw có vấn đề, phần này sẽ được chỉnh sửa ngay khi kiểm được raw mới. *cúi đầu* TT__TT)

Một khúc hát xong, mọi người còn chưa có lấy lại tinh thần, một lát sau lại bị một tiếng tiếng vỗ tay gọi về, “Tốt, Nguyệt Nhi, hát rất tốt, ngồi với Phụ hoàng bên này.” Bắc Ly Mạc trông thấy bảo bối của hần vì hần chuẩn bị tỉ mỉ như thế, trong nội tâm hết sức cao hứng. Đã qua một canh giờ yến hội cũng đã xong.

“Nguyệt Nhi, người muốn ban thưởng cái gì, nói đi.” Bắc Ly Mạc ôm bảo bối của hắn nói.

“Cái ban thưởng này hãy nói sau a, Nguyệt Nhi còn chưa có gì muốn gì.” Về sau ta có lúc cần rồi nói sau đi.

“Ân, tốt, Nguyệt Nhi, kỳ thật Phụ hoàng còn muốn ban thưởng một cái.”

“Cái gì... A... Ừ.” Lại bị hắn đánh lén, hắn như là mút vào được hương vị ngọt ngào của riêng mình hắn, đem toàn bộ khoan miệng khuấy đảo, “A... Ừ.. Không...” Thẳng đến cuối cùng Bắc Ly Nguyệt sắp không thể hô hấp nữa, lúc ấy hắn mới buông Bắc Ly Nguyệt ra.

16. Chương 16

“Phụ hoàng, ta muốn cùng ngài nói chuyện này.”

“Chuyện gì a, Nguyệt Nhi?” Bắc Ly Mạc ở một bên phe lấy tấu chương một bên đáp lại ta.

“Ta, ta muốn ra cung chơi.” Có nên nói với hắn hay không a, ta vậy mà nói ra rồi, ô ô, mười năm nay ta một mực ngồi trong hoàng cung này, nhằm chán muốn chết rồi.

“Có thể, bất quá ta muốn đi cùng người.” Bắc Ly Mạc dừng bút lại nói với ta nói.

“Ah, thật tốt quá, Phụ hoàng, I love you, chụt.” Nói xong bởi vì thật cao hứng liền trên mặt Phụ hoàng mặt hôn một cái. Bắc Ly Mạc đột nhiên được hôn cho sưng sốt một chút, động tác liền nhanh chóng hôn trả lại Bắc Ly Nguyệt, bất quá lần này thế nhưng là miệng nha.

“A..... Ân.. Phụ hoàng... Đúng.. Thực xin lỗi, ta.. Không...” Lời còn chưa nói hết liền đắm chìm tại trong cái hôn này.

Sau khi kết thúc nụ hôn.

“Ám, phải thêm vài ám vệ cao thủ.” Bắc Ly Mạc nói với Ám.

“Vâng.” Chủ tử quả nhiên vẫn là rất xem trọng tiểu chủ tử a, tiểu chủ tử thật sự là hạnh phúc a. (tác giả: a, người muốn hạnh phúc? Như vậy ta tìm cho người một người? Dạ: Tốt, bất quá ta là công. Tác giả: Hừ, nghĩ khá lắm. Dạ: Người dám để cho ta đem làm thụ, ta sẽ không bỏ qua người...) (Thụ cũng có cái sướng chứ bộ...)

“A.” Thật là cao hứng a, Phụ hoàng đã đáp ứng, có thể xuất cung chơi.

“Nguyệt, có chuyện gì mà cao hứng như vậy a?” Tử Nguyệt thấy ta cao hứng như vậy cảm thấy rất nghi hoặc.

“Đúng vậy a, Nguyệt.” Nghi Thủy cũng cảm thấy rất nghi hoặc. Thần Khê cùng Thần Dạ đương nhiên là ở một bên lẳng lặng nghe.

“Phụ hoàng đáp ứng ta, chúng ta có thể xuất cung chơi.” Nói đến chuyện này ta vô cùng cao hứng.

“Thật vậy chẳng? Nguyệt, chúng ta có thể cùng đi?” Tử Nguyệt cũng phi thường cao hứng bởi vì nàng cũng thật lâu không có xuất cung rồi.

“Đương nhiên, ta sẽ không nhần tâm như vậy mà lưu lại các người trong Hoàng cung nhàn chán này.” Yên tâm đi, bốn điện hạ ta thế nhưng mà vô cùng hào phóng đấy. (Tác giả: hào phóng?)

“Nguyệt Nhi, chuẩn bị xong chưa?” Bắc Ly Mạc hết bẽ bộn chính sự liền vội vàng chạy đến cùng con trai bảo bối của hắn xuất cung đi chơi.

“Tốt rồi, Phụ hoàng, thế nhưng mà Phụ hoàng người không ở trong cung, trong nội cung phát sinh chuyện gì thì làm sao bây giờ?” Phụ hoàng theo ta xuất cung như vậy không tốt lắm đâu.

“Yên tâm có người thay thế ta.” Bắc Ly Mạc nói nói.

Lúc này, trong Ngự thư phòng.

Ô ô, chủ tử người không thể như vậy, một mình người đi chơi vui cười mà lưu lại ta giả làm Hoàng đế, ô ô, chủ tử ta hận người. Ai, thật sự là đáng thương cho Ám a, thật là bi thảm.

“A, xuất cung rồi, xuất cung rồi.” Ta sung sướng kêu lên.

“Nguyệt Nhi, vì cái gì đều đem theo bọn họ?” Bắc Ly Mạc có chút mất hứng, thật vất vả có thể hai người cùng một chỗ hảo hảo chơi một chút lại theo tới nhiều người như vậy.

“Phụ hoàng, bọn hắn rất đáng thương, trong cung cũng rất nhàn chán a.” Ta dùng ánh mắt cầu xin nhìn Phụ hoàng, Phụ hoàng đương nhiên là chịu không được a...

“Được rồi.” Đành phải đáp ứng con trai bảo bối của hắn rồi. Ha ha, Phụ hoàng người cuối cùng cũng không thể không đáp ứng sao, tiểu tử.

“Bán mít quả đây, bán mít quả đây.” Một chàng trai trẻ tuổi rao.

“Phụ hoàng, ta muốn ăn.” Rất lâu rồi không ăn mít quả. (tác giả: chú ý hình tượng, nước miếng chảy ra rồi kìa.)

“Tốt, bắt quá ở bên ngoài không thể gọi Phụ hoàng nha.”

“Phụ thân, mua cho ta nha.” Gọi như vậy chắc được rồi.

“Àn, tốt.” Bắc Ly Mạc xuống xe đi mua. Tử Nguyệt cùng Nghi Thủy bọn hắn âm thầm bội phục: chủ tử thực trâu! Bắc ly nguyệt: Đó là đương nhiên, chủ tử của các ngươi cũng không phải người bình thường.

“Nguyệt Nhi, mua xong rồi ăn đi.” Bắc Ly Mạc cầm một xâu hồ lô đường đến trước mặt đến Bắc Ly Nguyệt.

“Cảm ơn phụ thân, người thử ăn một miếng a.” Bắc Ly Mạc cũng không cự tuyệt cắn một cái, một cỗ hương vị ngọt ngào ê ẩm trong miệng tản ra.

“Àn, cũng không tệ lắm.” Bắc Ly Mạc tựa hồ còn rất ưa thích cái này hương vị đấy. Âm thầm ám vệ: Chủ tử người từ lúc nào thì thích ăn mít quả a..., kỳ tích a..

“Chúng ta trước đi khách sạn a, Nguyệt Nhi đói bụng không?” Bắc Ly Mạc sủng nịch mà hỏi thăm.

“Àn, phụ thân nếu nói như vậy, bụng của ta thật đúng là có chút đói.”

“Chúng ta đi ăn cơm đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-the-trong-sinh-chi-mac-nguyet>